

לונדון סטימפאנק

"אפלולי וסקסי להפליא"
Booklist, Stared Review

נשימת פלדה

בק מק'מאסטר

תרגמה מאנגלית: מיכל כהן

בק מק'מאסטר

נשיקת פלדה

ספר ראשון בסדרת לונדון סטימפאנק

מאנגלית: מיכל כהן

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

A Kiss of Steel | Bec McMaster

Translated by: Michal Cohen

Copyright © 2012 by Bec McMaster

עורכות ראשיות: דורית תמיר | ורד רווה שמואל
עריכת תרגום: חמוטל לויין
הגהה: צופיה סילברמן
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית שמורות ל(א)הבות הוצאה לאור
בע"מ | האגוז 6 פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין | Email: info@
ahavot.com | www.ahavot.com ולדורית תמיר – ספרים בעלמא
השלום 11, אבן יהודה | tdorit@gmail.com | www.almabooks.co.il

All Rights Reserved © 2023 Ahavot Publishing Ltd. | 6 HaEgoz
Haman Industry park, Modi'in, Israel | Email: info@ahavot.com
And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel, 4050429 | Email: tdorit@gmail.com

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או
לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק
שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה
אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

דאנאקוד: 1572-533004

נדפס בישראל תשפ"ג 2023 Printed in Israel

לביירון, שעודד את חלומותיי
והיה הגיבור שלי

פרק 1

אילו רק נולדה גבר... לגבר בווייטצ'אפל היו אפשרויות. הוא יכול היה לעסוק במסחר, או בגניבה, או אפילו להצטרף לאחת מכנופיות הרחוב. גם לנשים היו הזדמנויות, אבל הן היו מוגבלות בהרבה ולא היתה בהן אף לא אחת שצעירה מחונכת עשויה לשאוף אליה.

רק שישה חודשים לפני כן, היו להונוריה טוד אפשרויות אחרות. הן לא כללו את הבניין הקודר שהתגוררה בו, ממש בשוליה של וייטצ'אפל. הן לא כללו גם את נטל הדאגה להכניס אוכל לפיותיהם של אחיה ואחותה, נטל שהיה כמעט כבד מנשוא. לפני שישה חודשים היא היתה צעירה מכובדת עם עבודה מבטיחה כעוזרת המחקר של אביה, על סיפה של פריצת הדרך הגדולה ביותר מאז ההיפותוזות של דרווין. בתוך פחות משבוע נגזל ממנה הכול. לפעמים היא חשבה שהכואב מכול היה אובדן תמימותה.

היא מיהרה לאורך רחוב צ'רץ' ומשכה מעלה את שולי השכמייה שלבשה כדי להתגונן מפני הגשם שירד לסירוגין, אבל ללא הצלחה. המים נאספו בשולי מגבעתה השחורה וכל

צעד שיגר טיפה קרה כקרח לאורך עורפה. היא חשקה שיניים ונחפזה הלאה. היא מאחרת. מר מייסי עיכב אותה שעה בעבודה כדי לרזן בהתקדמותה של התלמידה החדשה, מיס אוסטין. כבת לשושלת סוחרים נועדה מיס אוסטין להישלח אל האצולה; שם, אם ישחק לה המזל, אולי תיבחר לשרת. אין ספק שהנערה היתה יפה דייה ללכוד את עינו של אחד משבעת הרוכסים שמשלו במועצה, או את עינו של מנהיג אחד הבתים הפחות נחשבים. משפחתה תזכה בהסכמי סחר בלעדיים ואפשר שאפילו בחסות, ומיס אוסטין עצמה תחיה במשך תקופת החוזה שלה בסגנון הראוותני המקובל באצולה. אותו סגנון שבשוליו חייתה פעם הונוריה. לפני שאביה נרצח.

רחוב צ'רץ' נפתח אל כיכר בוצ'ר. ביום נוח יותר היתה הכיכר הומה רוכלים ואנשים. היום פקחו בה עין רק אריות המתכת חמורי הסבר ששמרו על הכניסה למוזיאון להיסטוריה ביו-מכנית. לפני התנשאה חומת העיר ודרך לועו הפעור של שער ראטקצ'ר אפשר היה להציץ קצת על וייטצ'אפל השוכנת מעבר לו. לפני חמישים שנה בנו תושביה של וייטצ'אפל את החומה בכל אמצעי שהיה בידם. היא התרוממה רק לגובה של כשישה מטרים, אבל נוכחותה הסמלית הטילה צל על הכיכר הקרה, מוכת הערפילים. היו לה, לווייטצ'אפל, חוקים משלה ומושלים משלה. קבוצת האצולה משלה אומנם בלונדון עצמה, אבל עדיף היה שישמרו מרחק משכונות העוני.

אם מר מייסי היה מגלה היכן מתגוררת הונוריה, הוא היה מפטר אותה בו-במקום. מקור ההכנסה המכובד היחיד שלה היה נעלם והיא היתה מוצאת את עצמה שוב מול אותן אפשרויות ארורות. הערב היא בזבזה שילינג על מונית קיטור, רק כדי לא להסגיר את מצבה. מר מייסי ליווה אותה החוצה ונעל את הסטודיו שבו לימד עלמות צעירות ושיפר את חינוכן. לרוב הוא

נשאר בסטודיו, והונוריה יכלה להיבלע בים ההמונים שגדשו את קלרקנוול, לפנות לרחוב אחר ואז לחזור על עקבותיה ולצעוד כל הדרך הארוכה עד ביתה. הערב עלתה לה אבירותו בכיכר לחם. היא ירדה מהמונית אחרי שני רחובות בלבד, והנהג הניד בראשו והפטיר משהו בשקט. גם היא רצתה להניד בראשה. שילינג שלם תמורת אחיזת העיניים שאפשרה לה לשמור על מקום עבודתה. אומנם השילינג הזה יותר אותה תחת קורת גג ויניח מזון על שולחנה בחודשים הבאים, ובכל זאת כאב לה שבזוהא אותו. הגרביונים שלה נזקקו שוב להטלאה ולא היה לה חוט. אצבעותיה של אחותה הצעירה, לָנָה, בצבצו מהכפפות שעטתה. וצ'רלי בן הארבע־עשרה... היא עצרה את נשימתה בכאב. צ'רלי נזקק ליותר מכפי ששתיהן יחד נזקקו לו.

"איי!" קרא קול. "איי, את!"

ידה של הונוריה גיששה אחר האקדח שבכיסה, והיא הציצה לאחור. כמה חודשים קודם לכן היא אולי היתה קופצת בכהלה לשמע הקריאה, אבל עכשיו, כבר כשפנתה לכיוון שער ראטקצ'ר קלטה בזווית העין את הפרחח לבוש הבלויים. האקדח נח בידה, כבר ומרגיע. זה היה אחד החפצים המעטים שנשארו לה מאביה וכנראה היקר שבהם, רק בשל התועלת שהביא. היא ויתרה כבר מזמן על כל שמץ של סנטימנטליות.

"כן?" שאלה. הכיכר היתה נטושה, אבל היא ידעה שעניינם צופות בהם מאחורי החלונות המוגפים היטב שהקיפו אותם.

הפרחח הביט בה בעיניים אטומות בצבע חום עכור. היה קשה לעמוד על מינו או גילו בגלל שכבות הלכלוך שכיסו אותו. קו הלסת נראה לה ישר דיו להכריע שמדובר בכך. אפילו הגשם התמידי לא היה מצליח לשטוף את הלכלוך מפניו. נדמה שהטינופת שקעה בנקוביות על פני הילד, כפי ששקעה אל תוך אבני המרצפת ברחוב.

"אני יכול שילינג, גיברת?" הוא שאל, ועיניו התרוצצו לכל עבר כאילו הוא מתכוון לברוח.

הונוריה צמצמה את עיניה ובחנה שוב את הפרחה. היא היתה בטוחה למדי שהתפר בשולי מעילו נתפר בתך זיגזג איכותי, חרף הזוהמה שכיסתה אותו. הבגדים שלגופו היו תואמים מכדי להיות גנובים ונראה שנועדו לשוות לו בכוונה מראה מאחז עיניים של מְזֵה רעב.

היא הוציאה את ארנק המטבעות הדל שלה באיטיות מכוונת ואז פתחה אותו. בתחתיתו צלצלו בעליבות כמה שילינגים מזוהמים. היא שלתה באי־רצון אחד מהם והושיטה אותו לנוכל הרחוב הקטן.

הפרחה שלח את ידו אל המטבע, והונוריה תפסה אותה מייד. פיתול קל של פרק היד חשף את חלקו הפנימי – ואת הפגיונות המוצלבים המקועקעים עליו.

העיניים החומות החשדניות התרחבו והילד ניסה למשוך את ידו מאחיזתה. "ת'זבי!"

הונוריה חטפה בחזרה את השילינג שלה והרפתה ממנו. הילד מעד לאחור, נחת בשלולית והשפריץ לכל עבר. הוא קילל בשקט וקם על רגליו.

"אני זקוקה לו יותר ממך," אמרה הונוריה. היא הסיטה את שולי גלימתה וחשפה את קת האקדח שבכיס חצאיתה. "תחזור לאדון שלך ותבקש ממנו מטבע."

שפתו של הילד השתרבבה והוא הציץ לאחור. "היה שווה לנסות. כבר שילמו לי על זה." הוא שלף פתאום שילינג, זרק אותו במהירות באוויר ובאותה מהירות טמן אותו שוב בכיסו. חיוך הבהב לרגע על פניו ונעלם מייד, כמו המטבע. "כבודו רוצה לדבר איתך."

"כבודו?" לרגע היא לא הבינה. ואז עבר מבטה בחטף אל פרק

ידו של הילד ואל קעקוע הבעלות המסגיר. היא חזרה והחביאה את ארנק המטבעות שלה ומשכה את השכמייה עד לסנטרה. "לצערי אינני פנויה הערב." היא הצליחה איכשהו להוציא את המילים מפיה בשלווה ובקור רוח. אצבעותיה החלו לרעוד והיא הידקה אותן בכוח לאגרופים. "אחי לא מרגיש טוב. ואני מאחרת. אני חייבת להגיע אליו."

היא התקדמה צעד אחד, ונרתעה כשיד אחזה בשכמייתה. "אל. תיגע. בי."

הילד משך בכתפיו. "אני רק השליח, מותק. ות'מיני לי, לא כדאי לך שהוא ישלח לך מישהו מהאחרים."

פיה של הונוריה יבש מייד. בדממה שהשתררה, היא הרגישה איך הדופק שלה הולם בפראות. שישה חודשים היא גירדה בקושי פרנסה בשולי שכונות העוני והתאמצה לא למשוך את תשומת ליבו של האדון, אבל הכול היה לשווא. הוא היה מודע לנוכחותה, כנראה כל הזמן הזה.

לא היתה לה ברירה אלא לברר מה הוא רוצה. היא ראתה פה ושם את האחרים שהשתייכו לכנופיה שלו. ברחובות כולם סרו מדרכם, כמו עכברושים הנמלטים מחבורת חתולים משחרים לטרף. היא יכולה ללכת מרצונה החופשי, או להיגרר לשם בכוח.

"אני רק אגיד לאחותי לאן אני הולכת," אמרה לבסוף. "היא תדאג."

"זה החיים שלך," אמר הפרחח ומשך בכתפיו. "לא שלי." הונוריה הביטה בו לרגע, ואז פנתה לכיוון ראטקצ'ר גייט. קשת האבן הכבדה של השער הטילה עליה צל מצנן שהרעיד את גופה. "כבודו". בלייד. האיש שמשל בשכונות העוני. ואולי עדיף לקרוא לו היצור, חשבה, ורעד של עצבנות עבר בה, מפני שלא היה בו שום דבר אנושי.

עד שהגיעה לקרואו ליין, כבר היתה הונוריה ספוגה במים וחצאיות הכותנה שלה דבקו לגופה. הגשם חדל סוף-סוף, אבל ההליכה בת השעה גבתה את מחירה. הגשם לא היה אלא ערפל דקיק של מים, ובכל זאת הצליח לחלחל אל עורה שסמר מקור ולכווץ את המחוך שלה עד שהתהדק עוד יותר סביב צלעותיה. ואולי בעצם, המחשבה על מה שממתין לה היתה זו שקיצרה את נשימתה.

לפני שיצאה שוב מהבית היא הכריחה את עצמה לחטוף מעט מהדג המטוגן שלנה שרפה טוב. האוכל נח בקיבתה כמו משקולת שמנונית, אבל היא לא אכלה שמונה שעות וברכיה היו זקוקות לכוח. לנה, בקושי בת שבע-עשרה, לא ניחנה בכישרון בישול, אבל לעיתים קרובות הגיעה הביתה לפני הונוריה, שכן המשמרת שלה אצל השען הסתיימה הרבה לפני השקיעה. הן ניהלו את הוויכוח הרגיל והמתוח שלהן על שום דבר ועל כל דבר, עד ששיעולו של צ'רלי קטע את המתח. לנה מיהרה להגיש לו את ארוחת הערב ולנסות לשכנע אותו לאכול משהו, עינוי שהונוריה לא התקנאה בו. אבל גם אחותה לא היתה מתקנאת במשימה שעמדה בפני הונוריה, אילו ידעה על כך. הונוריה חמקה מהבית לפני שלנה הספיקה לשאול, אפילו בלי להחליף את בגדיה.

ערפל צהוב סמיך החל לרדת על שכונות העוני. כאן לא דלקו פנסי גז ולא היתה לה אבוקה שתאיר את הדרך. במחיר של סובריין לאבוקה, היא לא יכלה להרשות את זה לעצמה. בצללים נשמעו קולות צעדים נחפזים, אבל הערפל מוליך כל צליל, כך שאלו יכלו להיות סמוכים אליה ממש, או מרוחקים. היא לא היתה מודאגת. איש לא יעז לתקוף אותה סמוך כל

כך למאורתו של האדון ללא רשותו. לרגע היא הרגישה חסרת מורא להפליא, שעה שנקישות עקביה הדהדו על אבני המרצפת. זמן רב כל כך היתה שרויה בפחד: פחד לרעוב למוות ופחד שהאצולה תמצא אותם ותפריד בינה לבין אחיה ואחותה, פחד שתתקף ברחובות על ידי אחת מכנופיות המרטשים, אלו שניקזו את דמו של אדם ומכרו אותו למפעלים שליד הרציפים. הפחד היה קרוב ומוכר כל כך עד ששחק אותה עד דק. היא חשבה שבקושי נותר בה עוד ממנו.

ולמרות זאת, כשעצרה מול הבניין הנטוש היא הרגישה היטב את הריקנות המוכרת בבטנה. קירות הלִבְנִים המחוספסים כמו דחו את הערפל והרחיקו אותו. מעל הדלת היה תלוי שלט מעץ ובו חרוטים שני פגיונות מוצלבים, הסמל שנשאו כל הקוצרים והעיד על השתייכותם לכנופיה.

מטבע הדנאריוס הרומי שענדה לצווארה היה פתאום כבד מאוד. את המילים שנטבעו עליו היא ידעה על-פה, כאילו נחרתו בנשמתה: פּוֹרְטָס פּוֹרְטוֹנָה יוֹבָאט. המוטו שאימץ אביה כשהניסויים שערך לכדו את תשומת ליבו של הדוכס מקיין, שהכניס אותם מייד אל עולמן הנוצץ של הבכירות שבמשפחות האצולה ופרש עליהם חסות שלא ניתן לתארה במילים.

"המזל מאיר פנים לאמיצים", לחשה לעצמה. ואז הרימה את אגרופה ונקשה ללא היסוס על הדלת. אין ספק שכבר הבחינו בה כשהתקרבה והודיעו על בואה.

הדלת נפתחה לרווחה. דמות גבר מילאה את הפתח והונוריה נסוגה חצי צעד לאחור. הוא התנשא מעליה בכמה עשרות סנטימטרים, זקנו השחור הקצר היה קצוץ בקפידה על לסתו וראשו היה מגולח. היא לא נבהלה מהמבט המרושע בעיניו הירוקות, או מהצלקות ששיסעו את פניו. מה שהפחיד אותה

היו הזרוע הביז'מכנית שחבורה לכתפו הימנית, וזוג הסכינים הבוהקות שנשא בחגורתו. כל מראהו אמר אלימות. **תנשמי**, הזכירה לעצמה והמשיכה להביט בו בלי להירתע. **פשוט תנשמי**.

הוא נהם קלות וטלטל את ראשו כאילו מבטה ערער אותו. **"כפנים. הוא מחכה."**

הונוריה חלפה על פניו ולא הצליחה שלא לשלוח מבט נוסף, בוחן יותר, בזרועו. מוטות המתכת היו חשופים ואפשר היה לראות את הצינורות שסיפקו את הלחץ ההידראולי הדרוש לתזוזה. התוצר נראה גם למדי. היא כבר ראתה מתקנים טובים יותר, טובים פי אלף, כשאביה עבד עבור הלורד וייקרוס. כאן לא היה אפילו בשר סינתטי לכסות את הזרוע, אם כי אולי בתחום עיסוקו של האיש, הטלאה מתמדת בעקבות פגיעות תהיה יקרה מדי. וזה לא שיוכל לפנות לנפחים או לחרשי הברזל של האצולה. את הזרוע הזו יצרו בשכונות העוני.

"למעלה," הוא הפטיר. הדלת נטרקה מאחוריה. ואז נקש גם המנעול.

אותו פרפור עצבני קל בבטנה התחדש. מסדרון המבואה נמתח קדימה עד אינסוף, קירות העץ שלו רקובים ומאובקים. לא בדיוק המקום שציפתה למצוא בו את שליט השכונות.

כדי למשוך זמן הונוריה שלחה יד אל הכובע שעל ראשה, מעוטר בנוצות שחורות כמושות ושאריות תחרה מרופטות, והחלה לשחרר את הסיכה שקיבעה אותו לשם. היא יכלה למכור את הכובע, וגם את השמלה שלבשה, מאחר ששניהם היו מעודנים בהרבה מכפי שחייב מעמדה הנוכחי, אבל הדבר היה מעורר תהיות במר מייסי. **עשן ומראות**, היא חשבה לעצמה. חייה היו אשליה מוחלטת.

"אני לא אחכה כל הלילה," אמר האיש מהדלת.

סוף כל סוף ניתק הכובע ממקומו והיא הסתובבה אל האיש ותחבה אותו לידיו. "לא ארצה להפריע לארוחת הבוקר שלו." האיש לקח מידה את הכובע ונראה מופתע מכך שנדרש לעשות זאת, והיא החלה למשוך מעל כפות ידיה את כפפות עור הגדי המוכתמות שעטתה. אצבעותיה היו קרות והכפפות סירבו להתקלף מהן. האיש המגודל החווה בידו אל גרם המדרגות העולה. "אחרייך."

הונוריה חלפה על פניו באווש חצאיות. המדרגות היו צרות ומאובקות. הן חרקו, והיא לפתה את המעקה בחשש שהן יקרוסו תחתיה. כשהגיעה לישורת שבסופן היא הביטה סביבה ותהתה באיזו דלת לבחור. מהחריץ שמתחת לאחת מהן הסתנן אור מזמין.

האיש מהדלת פתח לפניה את הדלת ואור צהוב נשפך אל המסדרון. בניגוד לרצונה, הונוריה החלה לנוע לעברו ברעב. האור החמים העיד על אח בוערת, והיא כמעט הריחה ניחוח של שעוות לימון באוויר. מה שהיה מגוחך.

"היכנסי, מיס פריור," קרא קול גבר. הוא פנה אליה בשם שאימצה חודשים קודם לכן ומבטאו מעורר החלחלה נשמע לה כמו ערבוב של קוקניות קלוקלת עם מנה גדושה של... דיבור של המעמד הגבוה?

היא הזעיפה פנים. זה היה צירוף מזוהר, אבל האוזן שלה מעולם לא טעתה בעבר. בגלל זה מר מייסי העסיק אותה. היה לה כישרון לחיתוך דיבור, והיא יכלה ללמד אפילו תוכי להישמע כדוכסית.

הטרקלין נראה כאילו שכן בביתו של סוחר מהשורה. הונוריה עצרה במקומה, מופתעת למראה קורות רצפת העץ המלוטשות והריהוט המוזהב. מול האח המבוערת עמדה כורסא מרופדת

שהטילה צל על היושב בה. הונוריה קלטה שמץ של שיער בלונדיני חיוור וניצוץ אש מרצד בעיניו. האח שבערה מאחורי גבו טשטשה את תווי פניו ואפילו במבנה גופו היא התקשתה להבחין. לא היה שם דבר מלבד צללים ותנועה מרומזת.

היא בחנה אותו בסקרנות, חרף דעותיה הקדומות. כחולי הדם היחידים שהכירה השתייכו לאצולה הגבוהה. הם היו בניהן של המשפחות הבכירות ביותר, שעם הגיעם לגיל חמש־עשרה קיבלו דם נגוע במסגרת טקסי הדם. רק רמי־היחס ואלה שנולדו למשפחות רבות־הכוח ביותר הורשו להשתתף בטקסים הללו, אבל במציאות שבה כל שריטה קלה או טיפת דם יחידה עלולות להפיץ את הווירוס התרחשו גם תאונות, כמוכן. בלייד עצמו נחשב לכחול־דם, אבל כזה שנוצר שלא בהתאם לכללים, גידול פרא, ולפיכך נטול תמיכה. עצם קיומו היה בכחינת עלבון. אילו היה בכוחה של האצולה להרוג אותו, היא היתה עושה זאת.

היא מעולם לא פגשה מישהו כמוהו קודם לכן. גידולי הפרא היחידים ששרדו הצטרפו לניצי הלילה, גילדת צידי פושעים ולוכדי גנבים, ואם עלה בידם להראות שיש להם קשר קלוש לאצולה או לדם אצילי, ייתכן שהיו מצליחים להתקבל למשמר הקולדראש, קבוצת העילית ששמרה על מגדל השנהב. לא היה לה שום מגע עם אף אחת מהקבוצות הללו בתקופה שחיה בשולי מעגלי האצולה. היא לא היתה מיוחסת מספיק להשתתף באירועים במגדל השנהב, ולא ממעמד נחות דיו שדרכה תצטלב עם ניצי הלילה.

"ערב טוב..." היא עצרה. איך פונים לאדם שלו רק שם פרטי?

"זימנת אותי?"

"תעמדי שמה ל'תחמם ליד האש", הוא אמר באותו מבטא

מזעזע.

הונוריה התקדמה מעט, בהיסוס. הענק המגודל נכנס לחדר

בעקבותיה וסגר אחריו את הדלת. הוא לפחות לא השאיר אותה כאן לכבדה בחברתו של אדון הצ'אפל.

היא לכסנה מבט אל האיש שבכורסא בשעה שהתרכזה לכאורה בהטמנת כפפותיה בכיסי החצאית. צעד ימינה אפשר לה נקודת מבט מוצלחת יותר – פרופיל מסותת, חוטם בעל נוכחות וגבות צפופות. אור האש מהאח נצץ בשערו והוסיף לו בוהק, וכאור נראו ריסיו כמעט כסופים – היא ראתה שהוא משפיל את מבטו ומלטף משהו שנח בחיקו.

סיגר היה תלוי ברפיון בין האצבעות החשופות של ידו השמאלית. ידו האחרת עטתה כפפה והתעקלה על גבו של חתול עצום שבחן אותה בהבעה זדונית. היא חשה בנצנוץ ירוק עוקב אחריה והבינה שבלייד בוחן אותה באותה תשומת לב שבה היא בוחנת אותו.

"מה, מותק? החתול חתך לך ת'לשון?" אצבעותיו ליטפו את צווארו השחור של החתול, שמתח את צווארו ועיניו הצהובות נעצמו מהנאה. על פניו של החתול התנוססה צלקת שעיוותה אותן ואוזנו השמאלית היתה מרוטה כולה. החדר התמלא ברעם העמוק של גרגוריו.

הונוריה נרתעה. "זה איום? או רק דרך גסת רוח לברך אדם לשלום?" קולה לא בגד בה. ניסיונה בהוראה העניק לקולה נימה צלולה וחפה משיבושים. כמעט משועממת.

עשר השנים שעברו עליה בקרב האצולה לימדו אותה כמה מועיל למשול ברגשותיה. רמז אחד לפחד, והם כבר יפנו אליה את עיניהם החיוורות כמו כרישים המריחים דם. האיש שמולה אולי שולט בשכונות העוני באגרוף ברזל, אבל היא כבר הצליחה לעמוד בפניו של הוד רוממותו הנסיך, בעלה של המלכה – על שפתיו הוורודות מדי ועיניו נטולות הצבע, שטופות הדם. בלייד היה מסוכן, אבל היא לא יכלה להרשות לעצמה להראות לו

שהוא מפחיד אותה. לא כך משחקים את המשחק. וכחולי הדם הארורים אהבו משחקים עד מאוד...

הונוריה שאפה נשימה עמוקה ומייצבת, התקרבה אל האח ופשטה את כפות ידיה החיוורות לפנים כדי לחממן. היא הרגישה את מבטו נעוץ בין שכמותיה. המבט השתהה במקומו, והתחושה היתה כמעט כשל שפתיים מרפרפות על צווארה. כל שערה במורד גווה סמרה, ופטמותיה התהדקו עד כאב.

הדממה נמתחה עוד ועוד. היא הניחה לה להימתח, וידעה שהוא בוחן אותה כדי לעמוד על טיבה. האש ליחכה בסורגי האח וניצבה מולה כמו קיר של חום. אדים החלו לעלות מבד הכותנה הרטוב של שמלתה.

הוא היה הראשון ששבר את השתיקה. "זה לא איום. למה אם זה היה" – קולו צנח והפך למלמול – "כבר היית יודעת. לא היית צריכה לשאול."

הונוריה עצמה את עיניה והניחה לחמימות לשטוף אותה. היא מבזבזת את זמנה. היא צריכה להיות בבית, לנצל את השעות האחרונות והיקרות הללו לעזור ללנה בתיקונים שקיבלה על עצמה בתמורה למטבע נוסף.

"מה אתה רוצה?" היא היתה עייפה ורטובה ורעבה, ואם הוא התכוון להפחיד אותה, כדאי היה שיתחיל כבר.

"אני רוצה שתסתובבי ותסתכלי עליי."

הונוריה הציצה אליו מעבר לכתפה. היה טיפשי מצידה להפנות לו את הגב. אקט אחרון של התרסה. היא למדה כיצד לנקוט צעדי ענישה שכאלה ובה־בעת להפגין הכנעה. את הפטרון של אביה, הלורד וייקֶרס, זה שעשע. רק הודות למרידות הקטנות שלה הוא לא כפה את עצמו עליה. הן גרמו לו להמתין, להאריך את הציד עוד יותר.

הונוריה נותרה בתנוחה שאימצה בדיוק לפרק הזמן שנדרש

כדי להעביר את המסר – היא תסתובב ותביט בו אך ורק מרצונה. ואז פגשו עיניה שוב במבטו של בלייד, והחמימות טיפסה במעלה גווה.

“ואז?” שאלה אותו וזקרה סנטר.

הוא הניח את הסיגר בין שפתיו ופניו נעלמו במקלעת של עשן. הגחלים בקצה הסיגר בערו באדום ודעכו, והוא נשף והפיץ את העשן המתקתק ברחבי החדר.

“את אצלי בשטח כבר שש חודש ועוד לא באת לבקר,” אמר. “זה לא מנומס, חומד. לא חכם שלאישה אין הגנה. עד עכשיו היה לך מזל. אנשים שאלו ת'צמם אם אנחנו עשינו עסק, אני ואת. עכשיו הם שואלים ת'צמם אם יהיה לי אכפת אם פיתום תיעלמי.” הוא איפר את הסיגר מעל מגש קטן והאפר התפורר. “את יכולה לראות בזה אזהרה מנומסת והצעה. לא יעזבו אותך פה בשקט לעוד הרבה זמן.”

האקדח נח בכיס החצאית כמשקולת כבדה ומרגיעה. “ואם זה יקרה, תחכה להם הפתעה קטנה. רק טיפש מסתובב ברחובות האלה בלי הגנה.”

“הרעשן הקטן הזה בכיס והדוקרן במגף שלך?” צחוקו היה נמוך ומחוספס. “הם לא יעזרו לך מי־יודע־מה כשיחתכו לך ת'גרונ.”

הרעשן הקטן הזה היה משוכלל למדי. אם יתקדם לקראתה היא תוכל להראות לו בדיוק כמה חכם היה אביה – ועד כמה לא בטח בשום אדם. ירייה אחת של קליע מתפוצץ תפער בחזהו של האיש חור בגודל ראשה. אפילו כחול־דם לא יוכל לשרוד ירייה כזו מטווח קרוב כל כך – ובדיוק לכך היא נועדה. אביה ידע שיום אחד הלורד וייקס יפנה נגדו.

“עד כה הוא שירת אותי היטב,” היא השיבה.

“כן. המאונן ההוא בוורטיגו סטריט ושני האפסים בכיכר

בוצ'ר, " הוא אמר והוכיח באיזו תשומת לב עקב אחריה. "ילד ושני אידיוטים. לא כזה התרשמתי. "

"ועכשיו?" שאלה הונוריה, שלפה את הנשק בנחת וכיוונה אותו אליו.

הוא חייך.

היא קלטה תנועה מטושטשת ומשהו לפת אותה מאחור. סכין הוצמדה לצווארה כאזהרה חדה והיא השתנקה כשבלייר משך אותה אליו והצמיד אותה אל גופו המוצק. סנטרה נטה מעלה, הלהב ריחף בדיוק מעל לעורק הראשי בצווארה והיא התקשתה לבלוע. זרועו לפתה את מותניה כטבעת ברזל והצמידה אותה אליו.

שפתיו ליחכו את אוזנה. "עוד לא התרשמתי, לחש לה. האש פצפצה. עיניה הרחבות ספגו את המראות סביבה: הסיגר במאפרה, עדיין מעלה עשן, החתול הזנוח מביט בהם בסלידה מהרצפה ואז מסתובב ומתרחק בטפיפות רכות, ושורת הצללים הארוכה שהציגה אותם צמודים זה לזה במין חיבוק נלעג.

"תשחררי את הדבר הזה, מותק, אמר לה. "ושבחיים לא תשלפי אותו עליי יותר אם את לא הולכת להשתמש בו. "

הונוריה הורידה את האקדח. "ניסיתי להוכיח משהו. לא טרחתי לדרוך אותו. "

"בדיוק כמו שאני הוכחתי משהו, הוא השיב בלחישה צרודה. הבל פיו הקריר ערבל את התלתלים הסמוכים לצווארה וצמרר את עורה הלח. "מי לדעתך ניצח?"

"ייתכן שהייתי... קצת נמהרת, היא הודתה. ירו החליקה על ידה וסגרה על אצבעותיה. "תביאי לי אותו. " לא. הונוריה עצמה את עיניה ונשמה עמוק. היא הכריחה את אצבעותיה להרפות. היא הניחה לו לקחת מידיה את המשקולת החלקה של האקדח.

הוא פתח באגודלו את הקנה ובחן את הקליע שכתוכו בנהמה חרישית. "מה זה לעזאזל הכדורים האלה?"
 "חזיזי אש", השיבה לו. "אבא שלי תכנן אותם." ואז השתתקה.
 לא היה צורך שהוא ידע על אביה. ככה בטוח יותר. וייקירס עדיין
 הציע פרס על ראשה, ומי יודע מה יעשה האיש הזה בשביל
 סכום כזה.

בלייד החזיר את קנה האקדח למקומו, סגר אותו ואז העלים
 אותו אי-שם על גופו. הסכין החדה כתער שנחזה על גרונה הותירה
 אותה קפואה במקומה. הלחץ היה מדויק. היא לא יכלה לזוז ולו
 מילימטר, ואף על פי כן עורה נותר ללא פגע.

ואז, פתאום, הוסרה הסכין. הונוריה נשמה עמוק, וראשה
 הסתחרר מזרם החמצן הפתאומי שנכנס לריאותיה המורעבות.
 עם היעלמותה של הסכין החלו רשמים אחרים להתגנב אליה.
 הגוף המוצק שנלחץ אל גופה כשרק שכבות הבד המרובות בגב
 השמלה המהווה מפרידות ביניהם. הלחץ של אבזם החגורה שלו,
 שמשך בכדו חציאותיה. וקול נשימותיו, שהואצו רק במעט.

זרועו החליקה שוב סביב מותניה. "ועכשיו את לא חמושה.
 ובידיים שלי. מה את עושה עכשיו, מיס פריור?"

עקב חד בקשת כף הרגל. קולו של אביה הדהד בראשה. ואז
 ברך באזור שאין לנקוב בשמו. אבל ככה מכניעים גבר אנושי.
 לא כחול־דם. הדבר היחיד שיכריע אותם הוא עריפת ראש. אלא
 אם כן...

הונוריה החליקה את ידה על ידו וחשה בעורו הקריר. טבעת
 המתכת שענדה על האצבע המורה הימנית שלה התחככה בפרקי
 אצבעותיו. הטבעת עוצבה כזר קוצים והדוקרנים המחודדים
 התעקלו סביב ניצת ורד עדינה מברזל. נקישה אחת של אצבעה
 תשלוף ממקומה מחט חדה שמוחבאת בניצת הוורד, משוחה
 ברעלן שבכוחו לגזול מכחול־דם את כוחו.

השפעתו תתפוגג בתוך עשר דקות. זה לא הרבה, אבל אפשר שהזמן הזה יספיק לה כדי להימלט. הרעלן המרוכז היה אחד מכלי הנשק הרבים שגילה אביה עבור וייקרוס. היה לה די רעל רק לשימוש יחיד.

הונוריה שאפה לאט. ואז הרחיקה את ידה והרכינה את ראשה. הגאווה המטופשת שלה היא שהכניסה אותה למצב הזה. היא לא היתה צריכה לשלוף את האקדח.

"אני מתנצלת." המילים צרבו את לשונה, אבל היא אמרה אותן. "לא נהגתי כאן כשורה. רק התכוונתי להוכיח שאני לא חסרת הגנה לחלוטין. אתה יכול לשחרר אותי, ברשותך."
 "ומה תעשי..." שאל אותה. "אם אני לא ירשה?"

הונוריה הפנתה אליו את ראשה. היא פגשה במבטו. מקרוב כל כך יכלה לראות את המעמקים הירוקים העזים שריצדו באור האש. אישוניו השחירו והתרחבו עד שבלעו את קשתיות עיניו. נשימתה נעתקה. בראשה הבזיק זיכרון של גבר אחר אוחז בה, אגרופו לופת חזק את שערותיה ושפתיו הקרות מרפרפות על וריד צווארה בעודו לוחש לה מה בכוונתו לעשות לה...

בבת אחת היא הרגישה שהזרוע הסובבת את מותניה כמוה ככלוב. היא הדפה אותה בלחיים בווערות. "תשחרר אותי. בבקשה." ידו התהדקה והיא הרגישה את הצרחה מבעבעת בגרונה. "תשחרר אותי!"

בלייד שחרר אותה והונוריה נהדפה ומעדה לפנים. ידיה צנחו על גב כורסא, ואצבעותיה ננעצו ברקמה המרופדת. היא הרגישה כאילו שעטה במעלה מדרגות, הדופק הלם בצווארה ורעם באוזניה. היא לא הצליחה לנשום. המחוך הארור...

בלייד התייצב מולה, כפות רגליו מחליקות אל מקומו החדש כמו סייף שמאגף בזהירות את יריבו. לראשונה היא יכלה להביט בו היטב.

שערו היה קצוץ, זהוב כמטבע גינאה. הבהלה שהרגישה דעכה מעט למראהו. הוא היה קרוב מאוד לשלב הקמילה – כשצבעו של כחול-דם דוהה, רגע לפני שהוא מתחיל להראות סימני השתנות אבל עדיין לא ניצב על הסף. הוא עדיין משל בשד הפנימי, תודה לאל.

אור האש שיווה לשרירי זרועותיו מראה מוזהב, הדגיש את הוורידים שבלטו בחלק הפנימי של פרק ידו והשתרגו על קיבורת זרועו השרירית. חולצה לבנה, פתוחה באזור הצוואר, רצועת משי שחורה קשורה ומלופפת פעמיים סביב צווארו. מתחת לשרוולי חולצתו המקופלים בצבץ רמז לקעקוע. ובחגורתו היה טמון האקדח שלה.

הונוריה הביטה באקדח במבט רעב, ונרעדה קלות כשנשימתה נעתקה. לא נותרה בה שום העמדת פנים. היא רק רצתה ללכת משם.

"מה אתה רוצה?" שאלה. "לא אהיה זונת הדם שלך." היא לא היתה עד כדי כך נואשת. בינתיים.

ידיו ריחפו באוויר כאילו ניסה להרגיע אותה. העיניים החודרות ננעצו בפניה ולא משו מהן. "אני לא יכול לתת לך הגנה בלי לקבל שום דבר בחזרה. זה לא עובד ככה, מותק." עפעפיו צנחו בלאות, קולו הונמך ללחישה קטיפתית. "ונראה לי שכבר הוכחנו שאת צריכה הגנה."

"רק מפניך," היא ענתה.

שפתיו התהדקו. "יכול ליות... יכול ליות שגם אני לא התנהגתי כאן כשורה."

הונוריה הביטה בו. הוא מנסה להטעות אותה? כל כחולי הדם משקרים. היא ליקקה את שפתיה היבשות ואימצה את מחשבותיה. "אתה רוצה תשלום? אני יכולה להשיג כסף... איכשהו. נותרו לה רק חפצים מעטים שיכלה למכור. הבגדים שלה, אלה שלבשה

כדי לשטות במר מייסי. הם היו עשויים מצמר איכותי וכותנה עם הדפסים. חיילי הצעצוע של צ'רלי, שפעלו באמצעות מנגנון מכני. אולי אפילו יומניו של אביה.

את המחשבה הזו היא ביטלה מייד. אביה שילם על היומנים הללו בחייו. הוא השביע אותה שתשמור עליהם מכל משמר. חייהם של רבים מדי היו תלויים בכך. היא לא תוכל למכור אותם, אפילו לא כדי לשמור על תומתה. היא תצטרך להקריב את הבגדים. ואיתם אולי גם את משרתה.

פקעת של כעס תפחה בגרונה ואיימה לחנוק אותה. בכל פעם שחשבה שמצאה מעט יציבות, משהו שמט את הקרקע תחתיה. כל הזמן, כל הזמן היא נאבקה להישמר מהביצה הטובענית של החוב והרעב. אם תאבד את עבודתה, היא תמצא את עצמה מול אותה דילמה בעוד חודש.

היא רצתה לצרוח שוב מתסכול. זה לא היה הוגן. הדמעות צרכו בעיניה. רק לשני דברים שלה היה ערך כלשהו בעיניו: הבתולין שלה ודמה. היא לא היתה מוכנה להקריב אף אחד מהם. עדיין לא.

"להשיג כסף? עיניו הצטמצמו. "מאיפה? אצל המנקזים?" הונוריה הנידה בראשה לשלילה. היא ראתה רבים מדי נאלצים מתוך רעב למכור את דמם למנקזים, מנקזי הדם. כל איש ואישה מעל לגיל שמונה-עשרה נאלצו לתרום שני חצאי ליטר של דם בשנה במסגרת מיסי הדם, אבל היו כאלה שניצלו את העניים ומצאו דרך זולה לגייס דם נוסף.

בששת החודשים האחרונים היא ראתה אדם מדמם לאיטו למוות שבוע אחר שבוע כדי להניח מזון על השולחן עבור משפחתו, עד שבסופו של דבר מת. הונוריה הפרישה עבורם מה שיכלה ממצרכי המשפחה, אבל בתוך שבועיים מתה גם אשתו

של האיש והילדים נעלמו. היחידים שהרוויחו משהו מהמיזם הזה היו המנקזים.

"לא," השיבה בשקט. היא תהיה זונת הדם שלו לפני שתתקרב אליהם. הם היו החלאות הגרועות ביותר. לכלייד, לפחות, יהיה עניין מסוים לשמור עליה בחיים. לפי המסורת, שפחה משועבדת – זונת דם – זכאית להגנה ולטיפול.

"אז אין לי מושג מה אני יעשה איתך." הוא צנח בחזרה אל תוך הכורסא שלו וכיבה את הסיגר המעשן. "אני לא יכול להרשות לעצמי להיות רחמן. ואת לא מוכנה לציע לי משו עם איזה ערך."

דבריו החדים הרתיעו אותה. ואז נפערו עיניה לרווחה. "אני יכולה ללמד אותך לדבר," פלטה, ואז נשלחה ידה לחסום את פיה.

מבטו רפרף עליה, אצבעותיו חדלו לכבות את בדל הסיגר. הוא כיווץ את גבותיו בזעף. "אין שום בעיה עם הדיבור שלי, מותק."

"לא התכוונתי... זאת העבודה שלי. אני מתקנת את ההגייה של אנשים ומלמדת אותם סגנון דיבור מעודן יותר." הוא מחץ את הסיגר עד שלא נותר ממנו כמעט דבר. היא הביטה בו בעצבנות.

"ומה אני יעשה עם דיבור מפונפן?" הוא הרגיש בכוונה את המילים במבטא כבד. חיוך לגלגני עיקל את שפתיו. "אולי אני יצטרף לאצולה?"

"תעשה איתו מה שתרצה. זה הדבר היחיד שאני יכולה לתת לך."

מבטו בחן לאט את דמותה.

"שאתן לך," היא תיקנה את עצמה, ולחייה בערו באחת.

"אז אני אמור לבוא אל המקום עבודה שלך?"

הונוריה הלבינה. "לא. לא. זה לא יהיה נעים לך וגם לא יהיה נוח למר מייסי."

שלא לדבר על מה שיהיה למר מייסי לומר בנוגע להמשך העסקתה. בקושי עלה בידה לרסן את הרעד שעלה בה. בראשה עלה מחזה – אותו בריון מסוכן מסתובב בקרב העלמות הצעירות וקלות הדעת שלמדדה. זאב בין אפרוחים צעירים, מלקק את שפתיו.

בלייד נשען לאחור במקומו, הצמיד את קצות אצבעותיו אלו לאלו בצורת משולש. "אז את תבואי להנה. שלוש ערבים בשבוע."

"שלושה?"

"שלוש", הוא חזר באישור.

זה יתיש אותה לגמרי. גם כך היא בקושי צלחה את הימים. אבל כך תזכה להגנתו של האדם המסוכן הזה. היא תוכל להסתובב בסמטאות הקשוחות ביותר של שכונות העוני אפילו בלי האקרה. לנה לא תיאלץ לצעוד קילומטר וחצי עודפים מדי יום רק כדי להגיע בבטחה אל השען, והן יוכלו להשאיר את צ'רלי לבדו בלי לחשוש מגנבים.

פתאום, מה שנראה כמו מצב חסר תקווה הפך למזל הגדול ביותר שנפל בחלקה בשנה האחרונה.

"שלושה ערבים בשבוע", שמעה את עצמה אומרת. "שעתיים בכל ערב. יותר מזה לא אוכל לתת. הלילה הוא אולי יום עבורך, אבל אני צריכה לעבוד כשעולה השמש. אני אצטרך לישון קצת."

עיניו נצנצו בשמץ של סיפוק. הונוריה התאכנה שוב. ואז נעלם המבט ופניו נותרו אטומות להפליא.

"ברור לך מה כולם יחשבו", אמר.

הונוריה שילבה את זרועותיה. היא ידעה בדיוק למה כוונתו.

אם תבקר כאן שלוש פעמים בשבוע כולם יניחו שהיא משלמת על ההגנה שלו בגופה. זה צרב. היא חשבה ששישה חודשי עוני הקהו כמעט כליל את רגישותה, אבל התברר שעדיין היה בה חלק זעיר, קבור עמוק, שזכר מה זה להיות מכובדת. קולה היה שקט כשאמרה, "זו הפחותה שבדאגותיי."

"אז סגרנו." חיוכו של בלייד עיקל את שפתיו. "ההגנה שלי בשביל השיעורים שלך."

ההכרה נחתה עליה באחת. היא שרדה. היא ניצחה. כשהגיעה הנה הערב, היא לא חשבה שתצא מכאן בלי לאבד דבר שחשוב לה. תחת זאת היא זכתה בכוח שמעניק שמו של בלייד ולא איבדה דבר. לא יעלה לה דבר ללמד אותו לדבר ולהתנהג כיאות, מלבד כמה שעות שינה בשבוע.

היא נתקפה סחרחורת. היא לא ידעה בוודאות אם מהקלה או מרעב. היא חשה פתאום צורך להתיישב, ומייד. אבל היא לא העזה להפגין שום סימן לחולשה מול האיש הזה.

ייתכן שהסכים לסידור שמיטיב איתה, אבל זה בהחלט לא הפחית מהסכנה הטמונה בו. היא ראתה את הרעב בוער בעיניו. זה כל מה שהיה בהם, בכחולי הדם. במוקדם או במאוחר הדבר ניכר אצל כולם, גם אם הקפידו מאוד להסוות זאת.

אסור לה להוריד את ההגנות שלה, אפילו לא לרגע. "מתי נתחיל?" היא שאלה ואילצה את ברכיה לא לקרוס תחתיה. אם לפתה את הכורסא מעט חזק יותר, מבטו לא התעכב על כך. הוא היה נעוץ בפניה, כמשנן את תוויהן. "מחר," הוא אמר. "בעשר."

פרק 2

”ובכן?”

בלייד בהה בלהבות המלחכות ונשען בידו על ארובת הלבנים. באוויר עמד ריח קל של שמן מכונות, וחלקי ההידראוליקה בזרועו של ריפ רחשו חרש כשסגר אחריו את הדלת. ריח השמן כמעט טשטש את ניחוח המושק והאנושיות הקלוש שנלווה אליו.

”היא שלי.” היא פשוט עוד לא יודעת את זה.

”אני לא מבין למה היא חשובה כל כך.”

בלייד הסתובב והביט בשני סגניו במבט רושף. ריפ הזעיף פנים ושילב את זרועותיו על חזו. רוב האנשים חשבו שהוא כולו שרירים, אולם לאמיתו של דבר היתה בו עורמה שיכלה לקנות לו ראשות כנופיה. אבל הוא הכפיף את עצמו לבלייד. כך הסתכן בפחות סכינים אפשריות בגב.

סגנו השני של בלייד, ויל קארבר, קרב לאח בצעדים חרישיים. הוא פשט את ידיו מול האש ואורה ריצד בעיני הענבר שלו. הוא היה גבוה מריפ בכף יד אחת וכתפיו היו רחבות כמעט פי שניים.

בלייד נשען על האח. ”כן? ויל?”

"יש לה ריח טוב. נקי." ויל משך בכתפיו. "לא הטיפוס הרגיל שלך."

בלייד חיך. "אבל זאתי, וייקרוס רוצה אותה."
"מה יש לו ממנה?" ריפ הזעיף פנים.

"זאתי שאלה שאין לי עליה תשובה, יקירים שלי," השיב בלייד. כששאף הוא כמעט הצליח להרגיש בריחה של הונוריה שנשאר באוויר. הרעב עלה בגרונו והוא עצם את עיניו והכריח את גופו לשחרר את אותה נשימה ריחנית. רק אתמול בלילה הוא ניזון. הוא עדיין לא אמור להיות קרוב כל כך לקצה. משהו בבחורה הזאת עורר אותו. אולי הפחד שלה, שריחו משכר. הוא לא התכחש לזה. או שהיתה זו ההתרסה בעיניה כשהישירה אליו מבט חרף הדופק הדוהר שלה.

"לפני איזה שש חודשים, וייקרוס שם פרס על הראש שלה," הוא אמר, מאלץ את עצמו לדבר. "הוא נתן לניצי הלילה חוזה למצוא אותה, אחות צעירה יותר ואח."

ויל שרק ללא קול. "והם עוד לא מצאו אותה? זה –"
"כמעט לא קורה אף פעם," קטע אותו בלייד. לא היה לו ברור איך עלה בידה לחמוק מווייקרוס, אבל אם גילדת הציידים לא הצליחה לעלות על עקבותיה, סימן שהיא הותירה מעט מאוד עקבות. "השם האמיתי שלה הוא הונוריה טוד. היא קוראת לעצמה מיס פריור. היא עובדת מחוץ לכאן, בעיר, אצל מישו שהשם שלו זה מייסי. לא מושכת אליה תשומת לב." הוא חשב עליה. "עקשנית. יהירה. גאה. הדבר היחיד שאין לי מושג זה למה וייקרוס רוצה אותה."

זה לא היה חשוב. אם וייקרוס רוצה אותה, היא תהיה של בלייד. אבל הוא היה רוצה לדעת למה הציע וייקרוס פרס גבוה על ראשה של צעירה רזונת – פשוט כדי שיוכל לשחק היטב את המשחק. אולי היא שמעה משהו שיעזור לבלייד להביס

את היצור התולעי החיזור הזה, שקורא לעצמו דוכס. או שהיא מכירה חולשה שלו.

"אולי היא לא רצתה אותנו, זאתי." ריפ כרע והניח לפוס לרחרח את אצבעותיו. החתול הרשה לו לגרד מאחורי אוזניו הממורטטות. "אתה מכיר את כבוד הלורד כשמשהו נכנס לו לראש".

"יכול להיות." בלייד החליק את ידיו אל כיסי מכנסיו. "זה חתיכת פרס בשביל מאהבת שדחתה אותך." עיניה הכהות המרצדות והמבט החששני אך הנחוש שהישירה אליו הפכו אותה בדיוק לטיפוס שירטיט את ליבו הקר של וייקס. אם בכלל יש לו לב.

היא לא היתה רק צעירה מספיק בשביל וייקס. גם האומץ שלה היה מוצא חן בעיניו. הוא היה רוצה לכתוש אותו. בלייד העביר חצי מאה כשהוא מישיר מבט לעיניו של הזולת ומנסה להחליט אם האדם הזה יילחם עד המוות או יקרוס נוכח הלחץ הקלוש ביותר. הונוריה טוד לא תיתן לאף אחד את העונג לראות אותה נכנעת. הגיהינום יקפא לפני שזה יקרה.

"מה כזה מצחיק?" נהם ויל.

בלייד הרים את מבטו וחש את החיוך על שפתיו גווע. "כלום." הוא שפשף את עורפו והתעלם ממבטו הנוקב של ויל. "אז איך אתה מצאת אותה?" שאל ריפ, "אם ניצי הלילה לא הצליחו?"

"כי אני יודע כל מה שקורה בשכונות, חבר. שתי בחורות בשטח שלי, עם בחור צעיר? שלושתם עם דיבור מתורבת כזה של אוקספורד?" הוא גיחך. "אתם יודעים איך אני אוהב תעלומות. וכנראה שרק אני יודע על הפרס שווייקס שם על הראש של שלושה נמלטים. אני יודע לעשות אחד ועוד אחד." "רוצה שאני יגלה מה וייקס רוצה מהם?" שאל ריפ.

בלייד הושיט יד אל קופסת הסיגרים המוזהבת שלו. "הממ. לא. יש לי כבר עיניים על הפינה הזאת. אתה תתרחק מווייקרס." הוא הוציא מהקופסה סיגר צנום ומבטו עבר אל ויל. "גם אתה." ויל חייך אליו חיוך זדוני.

"אז מה אתה רוצה שאנחנו נעשה?" שאל ריפ.

"אני רוצה שתשימו עין על הבית." הוא רכן לפנים והצית את הסיגר באש האח. "ויל, אותך במיוחד אני רוצה שמה בתצפית. עם האף והאוזניים שלך, וייקרס לא יצליח להתקרב." הוא שאף עמוק והניח לעשן להתערבל בריאותיו. "ותדאגו שכולם ידעו שהיא שלי."

"למה לא לסמן אותה?" ויל הציג את אמת ידו ואת הקעקוע שנצרב עליו.

"עדיין לא, מלמל. דחף מטורף שטף אותו פתאום. הוא רצה את הסימן שלו על עורה. אבל הוא לא יכפה זאת עליה. היא תבקש את זה בעצמה, כשתהיה מוכנה. כשהרים את עיניו ראה ששניהם מביטים בו, בפרט ויל, עם עיני הענבר הארורות שלו. "קדימה, נהם אליהם. "קיבלתם את הפקודות שלכם."

ריפ קם על רגליו ופוס התנפל על המגף שנעל. הגבר המגודל העווה את פניו וניסה לנער מעליו את החתול בלי לפגוע בו. "תבוא פה, פוס." בלייד כרע ונקש באצבעותיו.

החתול שלח בו מבט ושקל את ההפצרה שהופנתה אליו. הוא הרפה מנעלו של ריפ, התגלגל וקם על רגליו, ואז ניגש באיטיות אל בלייד כדי לבדוק.

"חתול מחורבן, מלמל ויל והקפיד לסור מדרכו של פוס. הוא חלף ליד החתול, ושפתו של זה התעקלה מעלה. החתול נשף בניסיון להרתיע את הצעיר, ופרוותו סמרה.

בלייד אחז בעורפו והרים אותו. "מספיק עם זה," אמר וערסל את החתול בזרועותיו. "ויל חבר שלנו."

ויל חייך חיוך אפל וחשף את שיניו. "יום אחד אני יטרוף את היצור הזה."
 בלייד ליטף את החתול. "ויכול להיות שיום אחד אני יארגן לעצמי שטיח של פרוות זאב לרצפה." הוא חייך. "אבל לא היום. עכשיו, לכו תוודאו שמיס טוד יכולה לישון טוב הלילה."

צ'רלי השתעל שוב. כששמעה את קול החריקה המוכר עולה מהחדרון המשותף לצ'רלי וללנה, היו ידיה של הונוריה שקועות בכיור. היא זקפה מייד את ראשה והטתה אותו. בחודש האחרון היא הפכה מיומנת מאוד בזיהוי חומרת השיעול.

"לא שוב," מלמלה לעצמה וניגבה את כפות ידיה בסינר שלגופה. אור קלוש של שחר הסתנן מבעד לחלונות. לא היה לה זמן להשתהות. כשרק הגיעו לצ'אפל, חלקו לנה והיא חדר, אבל כשצ'רלי התחיל לרעוד בלילות העבירה לנה את מיטתה הקטנה לחדרו כדי להיות איתו. תמיד שררה ביניהם קרבה מיוחדת, ונראה שנוכחותה, אף על פי שלרוב הרגיזה את הונוריה, דווקא הרגיעה את צ'רלי.

"להירגע, להירגע," מלמלה לנה כשהונוריה פתחה את הדלת. "תנשום עמוק. בדיוק ככה, חמוד. עמוק ולאט."

צילה של הונוריה הוטל על המיטה, ולנה נשאה את מבטה. מתחת לעיניה התנוססו עיגולים שחורים. פניו של צ'רלי היו חיוורות כל כך עד שהונוריה יכלה לספור כל נמש ונמש על לחייו, וזרועותיו בלטו מכותונת הלילה הספוגה בזיעה כאילו היה דחליל.

הוא חייך אליה חיוך חלוש. "הונור..." ואז שוב נתקף סדרת שיעולים.

לנה הידקה את שפתיה זו לזו. "הוא כבר היה בסדר."
הונוריה התעלמה ממנה, התיישבה על המיטה ושלחה את ידה
ללטף את גבו של צ'רלי. אצבעותיה רפרפו על פני הבליטות
הגרומות של עמוד השדרה שלו. לא משנה כמה אכל, גופו לא
חדל לרזות ולהיחלש, כאילו מזון רגיל כבר אינו יכול לקיימו.
"אני אביא מים," מלמלה לנה ונעלמה מן החדר.

הונוריה הצמידה את פניו של צ'רלי אל כתפה כשהשתעל.
"בוא, חמוד," המתה אליו. "תוציא הכול. זה תכף ישתפר." פיה
נמלא טעם מר. "אני אטפל בזה." עוד הבטחה שלא תוכל לקיים.
כל כך נמאס לה מהן.

עד ששבה לנה עם המים, השיעול פסק. הונוריה נענעה את
צ'רלי בעדינות וליטפה את קווצות השיער המשייות שעל עורפו.
עכשיו כבר האיר הבוקר ועורו היה קריר אחרי הקדחת שאחזה
בו. בלילות הוא היה מתהפך שעות על משכבו ומזיע בשיניים
נוקשות.

"כראי שתצאי," אמרה לנה והגישה לצ'רלי את כוס המים.
"או שתאחרי. שוב. את יודעת מה קרה בפעם הקודמת."
מר מייסי הטיף לה באריכות על האיחור, בלוויית רמז עבה
שלהבא ינכה את האיחור משכרה. "אני לא אאחר. אם יהיה
צורך, ארוץ."

"בזה?" גבותיה של לנה התרוממו.
הונוריה חשקה את לסתה. זו היתה הטובה שבשמלותיה:
שמלה בצבע קרם, כיסוי בד ברוקד פרחוני ואמרת קפלים בצבע
קרם גם היא. לעומת שמלתה הביתית של לנה, העשויה מצמר
חום משמים, נראתה השמלה יפהפייה ממש. גם הבגדים היו
מקור מתמיד לחיכוך ביניהן. עבודתה של הונוריה היתה תלויה
ביכולתה להעמיד פנים שמצבה שונה משהיה באמת. עבודתה
של לנה לא היתה תלויה בכך.

"כן, התפרצה. "בזה."

"תפסיקו, מלמל צ'רלי בצרידות ואחז בידה. "אל תריבו."
שתי האחיות השפילו אליו את מבטיהן.
"אנחנו לא רבות," אמרה הונוריה אינסטינקטיבית. היא
העבירה את ידה בשערו וזקרה את סנטרו לעברה. "אנחנו..."
ואז עצרה.

"צ'רלי?" לחשה.

שפתיו היו מוכתמות בדם. עיניו המזוגגות הביטו בעיניה.
"מה?"
"הו, אלוהים," לנה הזדקפה במקומה. "הו, לא! השמלה
שלך!"

הונוריה השפילה את מבטה, המומה. כתפה היתה מוכתמת
בארגמן בוהק. צ'רלי נגע בפיו ואז הביט בדם שעל קצות
אצבעותיו.

"זה שום דבר," פלטה הונוריה. "בטח נשכת את הלשון. לנה,
תפסיקי להיות כזאת... כזאת..." אצבעותיה היו חלקקות מדם.
לא יכול להיות שמצבו החמיר כל כך במהירות כזו. היא הלעיטה
את צ'רלי בתוסף כדורי הברזל של ד"ר בלוד ולא חסה עליו עם
זריקות של מי כסף. זרועו של צ'רלי המסכן נראתה כמו כרית
סיכות.

הוא בהה בדם כמהופנט. "יש פה די הרבה," אמר. לשונו
הוורודה הקטנה בצבצה במהירות מפיו וליקקה את שפתיו
המוכתמות. בקשתיות הכחולות-חיוורות של עיניו שוטט משהו,
איזה זיק אפל.

"המטלית!" פקדה הונוריה והחוותה על פיסת בד הפלנל
המלוכלכת שנחה ליד הכיור. היא משכה את ידו, ריתקה אותה
והחלה לנגב ממנה את הדם במטלית שמסרה לה לנה. "הנה.
כמעט ירד."

"הונור. הוא..." לחישתה של לנה גוועה.
צ'רלי לטש מבט בכתפה המוכתמת בדם של הונוריה.
ברעב.

"לנה." איכשהו, קולה נותר קר ושלֵו. בתוך־תוכה היא רעדה
כעלה. "רוצי לקרוא לדוקטור מדיסון. תגידי לו שצ'רלי עבר
עוד התקף."

"אני לא יכולה להשאיר אותך איתו –
"לכי," ציוותה הונוריה. "ותשלחי מישהו שיגיד למר מייסי
שצ'רלי שוב חולה ושלא אוכל להגיע היום." משלוח ההודעה
יעלה לה שילינג נוסף. ועוד אחד לרופא, נוסף על מה שהן כבר
חייבות לו. אבל אין מה לעשות.
לנה הסתובבה בחטף ופתחה בריצה כשחצאיותיה מתנפנפות
סביבה.

"צ'רלי," אמרה בשקט. "צ'רלי, תסתכל עליי."
הוא הרים לאט את עיניו.
"מספיק עם זה." הנימה הקשוחה והיבשה תמיד עברה לה
בעבר.

נחיריו רטטו. "אני לא יכול..." הוא קבר פתאום את פניו
בידיו. "את יכולה ללכת? פשוט תתרחקי קצת כדי שלא אריח
את זה."

כל צעד שהרחיק אותה ממנו כאילו הניח על כתפיה משקולת
נוספת. "יותר טוב?" שאלה והביטה בו מצידו האחר של החדר.
פניו היו לבנות כמעט כמו שלג טרי. הוא נראה קטן כל כך
במיטה, דמות זעירה ומוכתמת בדם, אבודה בערבוביה של
מצעים. לראות כך את אחיה היה קשה יותר מכל דבר שקרה
לה מימיה.

צ'רלי הנהן ואז פתח במתקפת שיעולים נוספת.
מטר של דם נחת שוב על המצעים, והונוריה לא יכלה לעשות

דבר כדי למנוע זאת. הדופק הלם מאחורי עיניה. זה לא היה
הוגן: למה הגורל לא מניח להם וזהו?

☆☆☆

"הממ." ד"ר מדיסון הרים באגודליו את עפעפיו של צ'רלי.
הונוריה ריחפה סביבם. "ובכן? הוא יהיה בסדר?"
מדיסון רחק מהמיטה ופכר את ידיו. "האם אוכל להטריח
אותך ולבקש שתכיני לי ספל תה, מיס פריור?" הוא הביט בה
במבט נוקב.

הונוריה העלתה חיוך על פניה. בתוך־תוכה, קרביה שקעו.
"בוודאי, דוקטור. תוכל להצטרף אליי במטבח?" היא רכנה אל
צ'רלי, היטיבה את השמיכה שכיסתה אותו ונשקה למצחו הקריר.
"תנוח קצת. אני אביא לך משהו לאכול."
"לא רעב," הוא אמר בקול רועד.

"קצת מהנזיד הטעים שלנו הכינה שלשום בערב," אמרה
הונוריה, כאילו לא אמר דבר. "גם אשרה בתוכו את הלחם, כדי
שיהיה לך קל יותר לבלוע."
לא נראה שהבעיה היתה לבלוע מזון. הבעיה היתה שהמזון
לא נשאר בפנים.

היא סגרה את הדלת מאחוריהם וניגשה אל הכירה הקטנה
ואל הקומקום. את לנה שלחה לעבודה. לא היה שום טעם ששתי
האחיות ירחפו סביב צ'רלי, והם היו זקוקים לכסף.

"אתה יודע," אמרה בשקט והתמקדה בהדלקת הכירה.
"כשאיימא מתה הבטחתי לה שאטפל בהם. צ'רלי היה כזה מתוק.
קטן כל כך..." ידיה צנחו לצדי גופה והיא בהתה מעבר לכירה
וראתה בעיני רוחה את פניו הוורודות של צ'רלי ואת ציצת
השיער הבלונדיני והמשיי על ראשו.

"כמה זמן הוא כבר ככה?"

"השיעול? שלושה שבועות וחמישה ימים. קודם לא היה

דם –"

"לא השיעול, מיס פריור."

אף שאמר זאת בעדינות, הונוריה הרגישה כאילו המילים שומטות את הקרקע מתחת רגליה. "חמישה חודשים. חמישה חודשים מאז שהופיעו הסימפטומים הראשונים." זהו. היא אמרה את זה.

הרופא הרים גבות. "את ידעת מה הבעיה שלו?"

היא הנידה ראשה לשלילה. ואז הנהנה. "אני יודעת איך נראה וירוס הכמיהה, דוקטור מדיסון... אבל זה בלתי אפשרי. צ'רלי לא אמור להיות מסוגל ל..." ואז עצרה. אלה היו מילים רבות מכדי שתעז לבטא אותן בקול.

"לא אמור להיות מסוגל ל...?" הוא דחק בה.

"אני פשוט לא מאמינה שזה קורה." היא חייכה חיוך קלוש ומזגה לו תה.

הרופא הביט בה בדאגה אבהית ולגם מהתה. "רצוי שתעמדי על המשמר. שמתיל לב למיטה הקטנה בחדר שלו. בנסיבות האלה, אני לא חושב שמישהי מכן צריכה לישון שם איתו." "הוא לעולם לא יפגע בנו." ועם זאת, המבט של צ'רלי בה,

בדם...

"הוא עלול לא לשלוט בעצמו," השיב הרופא. "המפלצת

שבתוכו –"

"הוא לא מפלצת." אבל זה מה שהיו כחולי הדם, לא? בכך

היא הרי האמינה מאז ומתמיד.

"ודאי שלא. כוונתי רק שעלול לקרות מצב שבו צ'רלי לא

יהיה מסוגל לעצור בעצמו."

הונוריה צנחה לכיסא. היא ידעה יותר מרוב האנשים מה

מעולל וירוס הכמיהה לאלה שנדבקו בו. היא כתבה את סיכומי של אביה וסייעה לו עם המטופלים העדינים יותר במכון. על כתפה אפילו התנוססה צלקת במקום שבו ניסתה ילדה קטנה בשם דייזי להצמיד את שיניה החשופות לצווארה יום אחד, כשהונוריה לא עמדה על המשמר די הצורך. היא היתה ילדה מתוקה ומחונכת לפני שווייקרס הדביק אותה.

אם צ'רלי יאבד שליטה – אם ינסה לפגוע בלנה – הונוריה לעולם לא תסלח לעצמה. הזיהום הלך והחמיר. אם לא תמצא בקרוב דרך לעצור אותו, יהיה מאוחר מדי.

"אני אזיז את המיטה. וגם אנעל את הדלת כשאנחנו ישנות."

הרופא לחץ את כתפה. "צר לי. עליי לדרווח על זה." "לא." היא זינקה על רגליה. "בבקשה, לא. ייקחו אותך. הם יהרגו אותך אם לא יוכל לשלוט בזה, ואם כן ישלוט בזה הם יאסרו אותך ויהפכו אותך לעבד שלהם." היא ראתה את הפראים רפי השכל שהאצולה אסרה בשלשלאות והציגה לראווה כשלצווארם רצועות, כאילו היו אביזר אופנתי. ואלה היו מי ששרדו.

עיניה צרבו מדמעות. "בבקשה," היא לחשה. "יש לך חודש. זה הזמן הארוך ביותר שאני יכול. אני מייעץ לך להתרחק ממנו ככל האפשר. אולי אם ימצוץ קצת בשר טרי זה ירגיע קצת את הרעב שלו. אם הוא יתחיל להיות אליים, תקשרי אותו." הרופא היסס על מפתן הדלת. "הביקור היום ללא תשלום."

הונוריה ניגבה במהירות את עיניה. "אין צורך. אני יכולה לשלם לך..."

"אני לא אגיע הנה שוב, מיס פריור. שאלוהים ירחם עלייך." ואז הוא חבש את המגבעת העגולה שלו ומיהר לרדת במדרגות אל הסמטה.

פרק 3

החלון היה מואר. בלייד חצה את הערפל שדבק בקרקע והתערבל סביבו עד גובה ירכיו. הוא לא ראה שום דבר, לעזאזל, אבל הכיר את אבני המרצפת שלרגליו כמו את כף ידו. חמישים שנה חלפו מאז נכנס לאזור הצ'אפל ברגליים כושלות, מדמם מעשרות פצעי דקירה. הוא החליט אז שזה יהיה ביתו, הבית שאף אחד – אפילו לא וייקרוס – לא יוכל לקחת ממנו.

מלחמתו של בלייד באצולה היתה קצרה אך עקובה מדם. מספר חליפות המתכת שרדפו אחריו היה עצום, אבל השטח היה מושלם למלחמת הגרילה שבלייד הצטיין בה. וייקרוס אולי שלף אותו מהביבים, אבל בלייד מעולם לא שכח אותם. בסופו של דבר עלה בידו לדקור יותר מעשרים חברי משמר הקולדראש ואיתם השמיד לפחות חמישים רחפני חליפות מתכת. האצולה נסוגה ושכונות העוני נפלו לידיהו.

בלייד החליק את ידו על מעקה הברזל הקר ועלה במדרגות עד לדלת המתקלפת בצבע ירוק אפונה. היא לא באה. מיס הונוריה טוד הפרה את העסקה ביניהם. אדם נדיב ממנו אולי היה שואל מדוע. אבל בלייד קודם כול בחן את היתרון שיזכה בו.

הוא הושיט יד ודפק על הדלת. במרחק שלושה רחובות משם החל כלב לנבוח. בלייד חיך. הוא הריח את ויל עוקב אחריו מהגגות אף שאסר עליו מפורשות לעשות זאת. ויל וריפ היו כמו צמד אומנות עקובות מדם. הוא היה מוצלח, הבחור – כמעט בלתי נראה, למעשה – אבל שכח לפעמים שחושיו של בלייד מחודדים בדיוק כמו שלו.

קול צעדים נשמע מבפנים. ומלמול חלוש כשמישהו מעד על חפץ כלשהו. שלושת המנעולים היו פתוחים והוא הניח את ידו על הידית.

הדלת נפתחה בחריקה כדי כמה סנטימטרים. זוג עיניים אפלות הביטו לעברו ונפערו.

בלייד הביט בשעונו בתיאטרליות מוגזמת. "בחיי שאמרתי עשר."

הונוריה כיסתה את פיה בידה. צללים שחורים נראו מתחת לעיניה והרדיד שעל כתפיה הצליח רק בקושי להסתיר את עומק השקע מתחת לעצמות הבריא שלה. היא פתחה את הדלת די הצורך כדי לחמוק החוצה וסגרה אותה אחריה. "אני מצטערת. לגמרי שכחתי."

בלייד לא נסוג. הונוריה נאלצה להרים אליו את מבטה כשגבה דחוק אל הדלת ורק כמה סנטימטרים בינה לבינו. היא כחכחה קלות בגרונה והידקה סביבה את הרדיד. התנועה משכה תשומת לב לידיה הדקות והדבר ריכך את מה שעמד לומר.

"שכחתי?"

"אחי לא מרגיש טוב. קראנו לרופא. לגמרי שכחתי מהביקור שלי אצלך."

הוא לא היה מסוגל להתיק את עיניו מפרקי ידיה. או מהעצמות המסותתות של פניה ומלחייה הכחושות. הונוריה הרעיבה את עצמה, לאט-לאט. הוא ראה די והותר מחזות כאלה,

וחשב שהוא חסין מפניהם. אבל הפעם איכשהו מצא שהוא נסוג לאחור ומאפשר לה מרחב. "בואי. את הולכת איתי."

פניה החווירו. "אני לא יכולה."

"זה לא היה הזמנה."

"אני לא יכולה להשאיר את אחותי לבד."

בלייד הלם בדלת – שבאותו בוקר סומנה בשני הפגיונות המוצלבים, סמלם של הקוצרים, עדות לכך שהגנתו פרושה על המקום. "אף אחד לא נכנס בדלת הזאת."

זו היתה התועלת שסיפקה ההגנה שלו לאלה ששילמו את המחיר שדרש. כנופיות מרטשים, רוצחים, גנבים וסתם איזה שיכור גס רוח מזדמן – זה לא משנה. היה לו מוניטין לשמר. אם תפגעו בבלייד או במה ששייך לו הוא כבר יגיע אליכם.

היו שאמרו שהודות לבלייד, היו רחובותיה של וייטצ'אפל בטוחים כעת כמו רחובות העיר עצמה.

הונוריה נשכה את שפתה התחתונה. "אני רק אומר ללנה לאן אני הולכת." היא הניחה את ידה על הדלת ואז עצרה. "לאן אנחנו הולכים? מתי אחזור?"

"לסיבוב," הוא השיב לה וריסן את התסכול שהרגיש. הונוריה זכתה לחינוך מעודן. התקופה הקצרה שעברה עליה בשכונות העוני טרם לימדה אותה שהוא כאן האדון. הוא יכול להרשות לעצמו סבלנות. "שעה, ככה."

היא נכנסה פנימה וסגרה את הדלת בפניו. בלייד הניח יד על הלכנים המחוספסות שמהן נבנה משקוף הדלת. אישה ארורה, סוגרת ככה את הדלת בפניו. מישהו עוד יכול לחשוב שהיא מתביישת שהוא כאן, אצלה בבית. עיניו הצטמצמו והוא רכן לפנים להטות אוזן.

"...לאן? עם מי את הולכת?" סיננה נערה צעירה.

"אף אחד. סתם... מישהו," השיבה הונוריה. "נעלתי את הדלת"

של צ'רלי. אל תפתחי אותה. אני אחזור ברגע שאוכל להיפטר מ... ברגע שאוכל."

"הבנתי. טוב, לפחות תדאגי שהוא ישלם לך על זה." השתררה דממה. ואז נשמע קולה המוכר, המצליף והקר כקרח של הונוריה. "לעולם אל תדברי אליי ככה שוב." חריקת כיסא. "אני אחזור."

בלייד נסוג במהירות לאחור כששמע את צעדיה של הונוריה מתקרבים לעברו. כשפתחה את הדלת הוא קלט שמץ מהחדר שמאחוריה: שולחן עם שלושה כיסאות לא תואמים, וילונות חומים מכוערים בחלון המטבח, נערה צעירה שלפניה ערימת תיקונים. היא הרימה את מבטה והוא הבחין מייד בדמיון ביניהן. היו להן אותן עיניים כהות, אבל הנערה היתה מעט יותר יפה ולחיייה היו עגולות. בת שמונה-עשרה, אולי. גופה הקטן הקשה עליו לקבוע בוודאות. הונוריה סגרה את הדלת בנחישות. "שלא תחשוב על זה בכלל. אם תתקרב אליה אני אהרוג אותך. אני נשבעת."

הוא השפיל את מבטו ועיניו פגשו את עיניה המוכיחות. היא אולי מותשת ומורעבת, אבל היא תגן על משפחתה גם במחיר חייה. במובן הזה הוא זיהה בה משהו מאמילי. "היא יודעת שאת מרעיבה את עצמך למה שאין מספיק אוכל גם בשבילך וגם בשבילה?"

לחיייה האדימו. "אני לא יודעת על מה אתה מדבר. שנלך? יש לי שעה ולא נראה לי שתרצה לכבז אותה."

היא ירדה במדרגות בצעד החלטי, רועדת מקור. בלייד הלך בעקבותיה בהליכה מתנודדת. היו לו תוכניות מעורפלות להצמיד אותה על פני חנויות המשקאות, רק כדי להבהיר לעולם ול"גברת עצמאות" למי היא שייכת. אבל במקום זאת הוא פשט מעליו את מעיל העור שלו והניח אותו על כתפיה.

הונוריה נרתעה והרימה אליו מבט, ממצמצת.
"אני לא מרגיש אותו," אמר במשיכת כתף. "והרעידות שלך
עולות לי על העצבים."
אצבעותיה לפתו את שולי המעיל. לרגע חשב בלייד שתדחה
את המחווה. אבל אז היא הידקה את הבגד סביבה. "תודה."
"אין על מה."
הונוריה הביטה בו במבט משונה. "לאן אתה רוצה ללכת?"
"לשמה." הוא החווה בראשו.
"לרציפים?"
"בא לי סיבוב איתך."
היא הפנתה אליו את ראשה בתנועה חדה.
"סיבוב משקה," הבהיר ביובש. הוא דחף את ידיו אל כיסו
מכנסיו וצעד קדימה אל הערפל. אם היה משתהה לידה, הוא
היה עלול להתפתות לעשות בדיוק את מה שחשבה שבדעתו
לעשות.
הונוריה מיהרה בעקבותיו. בלייד הטח אוזן לרגע והאט את
צעדיו כדי להתאים את קצבם לשלה. כשהגיעה אליו היא כבר
התנשמה ולחייה האדימו ממאמץ. הוא בחן אותה במבט קודר.
נשגב מבינתו איך הצליחה לצעוד לעבודה מדי יום. האישה
הארורה היתה על סף קריסה.
הוא השתהה בצומת הרחובות אולד קאסל סטריט וונטוורת,
ואז שינה את דעתו. "מפה."
"אבל הרציפים נמצאים שם," מחתה הונוריה.
הוא פנה ונכנס לסמטה שהובילה אל מחוץ לשכונות.
ריח משונה עלה באפו והוא התקשח ונעצר. הונוריה נתקלה
בו.
"מה אתה עושה?"
"מסדר ת'נשימה," הפטיר והביט סביבו. בטח רק דמיין.

בביבים היו די והותר שאריות מזון וחלקי פנים מעלי עובש שסיבירו את סירחון הרקב שחלף על פניו. "בואי."

הם הגיעו לקצה הסמטה, חצו את השער המאולתר הזעיר של הורגייט ויצאו בפטיקוט ליינ. כמה סוחרי לילה עדיין השגוחו על הסחורה בעיני נץ. כמה זונות בחנו את בלייד. אחת מהן החליקה את חצאיותיה ואז קלטה את הונוריה. האישה נראתה כאילו האוויר יצא ממפרשיה והיא החלה להביט סביב בחיפוש אחר מטרה אחרת.

"אתה," אמר בלייד והצביע על אחד הסוחרים. "כמה זה הפאי הזה?"

האיש החוויר ואז גמגם, "בשבילך? אה, מה, כלום, אדוני." בלייד זרק לו מטבע בכל זאת. האיש תפס אותו באוויר ומיהר לעטוף את אחת מפשטידות החזיר הקרות שלו. בלייד הציע את המאכל להונוריה.

היא לטשה מבט בחבילה. "אני לא יכולה. תודה על ההצעה, אבל –"

הוא הביט בה. "פשוט תיקחי את זה כבר ותאכלי. זה השכונות פה, מותק. אין פה חוקים של מה את כן יכולה ולא יכולה לקבל מגבר. בנאדם יכול להיטרף מהקרקורים של הבטן שלך."

"אין לי איך להחזיר לך. אני חייבת לשלם לרופא –"

"הפעם זה בחינם."

הוא סובב אליה את גבו והחל להתרחק. הוא שמע מאחוריו קול נייר עטיפה נקרע ואחריו את אוושת חצאיותיה כשצעדה בעקבותיו. האוויר נמלא ניחוחות רוטב ושומן חזיר. שפתיו התעקלו בחיוך.

הוא ידע שעדיף לא להסתובב ולהביט בה אוכלת. תחת זאת הוא הוביל אותה ברחוב אל ריקשה פנאומטית. הנער הצעיר, סיני

מבני האן, הנהן לעברו והתיישב בקפיצה על מושב האופניים.
"לאן?"

"האייל הלבן," אמר בלייד והושיט להונוריה את ידו.
"באלדגייט."

הונוריה סילקה פירורי מאפה משפתיה ואז בחנה את ידו. אחרי היסוס קל היא הניחה את אצבעותיה החמות על אצבעותיו. עיניה התרחבו והוא ידע שהרגישה כמה קר עורו. הוא אחז במותניה והרים אותה אל המושב, ואז התיישב לצידה בקפיצה. המושב הצר דחק אותם זה אל זה, ירך אל ירך, וכשלכסנה אליו מבט מוטרד הוא מתח באגביות את זרועו והניח אותה מאחוריה, על משענת המושב.

"אף פעם לא נסעתי באחת כזאת," היא אמרה כשהריקשה היטלטלה והשתלבה במהירות בנתיב. היא התפתלה בין דוכנים בשוק ואנשים בנחת שבלייד מעולם לא הצליח להתרגל אליה. "הסינים הביאו אותם מהמזרח. זאתי דרך טובה ל'סתובב באיסט אנד. פה אין שום מוניות קיטור או אומניבוסים, מותק." הנהג הצעיר פנה בתנועה חדה אל וייטצ'אפל היי. נשימתה של הונוריה נעתקה והיא נפלה על בלייד. הוא הצמיד אותה אליו ופרש עליה את זרועו במחווה מגוננת. כף ידו נחה על ירכה. היא שמה לב לכך בדיוק באותו רגע שגם הוא הבחין בכך, והזיזה אותה בחרות.

ידו התהדקה על כתפה, ממאנת להרפות. אבל אז הוא חש בגופה מתקשח והכריח את עצמו להניח לה. לא היה שום טעם להבהיל ולהבריח אותה. הוא ייאלץ להתקדם לאט, להניח לה להתרגל אליו. כי היתה לו כל כוונה שתהיה שלו. זו היתה רק שאלה של זמן.

הונוריה כחכחה בגרונה, הזדקפה ויישרה תלתל סורר בחזרה למקומו. "המבטא שלך. הוא לא בדיוק קוקני."

"אה, לא?"

הונוריה לכסנה אליו מבט. כל נדיבות שהיתה במחווה הפאי שלו התפוגגה בעקבות הקרבה היתרה שכפה עליה בריקשה. היא זקפה את גבה כמו אישה בפני הגרדום. "רוב הזמן אתה נשמע זוועה, אבל לפעמים יש במילים שלך איזה שמץ של... של... שפה תקנית."

"את מתכוונת דיבור של בתוך החומות של העיר."
ראשה היה סמוך לזרועו. הוא כמעט היה יכול לשלוח את ידו ולגעת באחד מאותם תלתלים חומים סוררים שהשתלשלו משערה האסוף ברישול.

"המעמד העליון," תיקנה אותו. "האצולה."
אצבעותיו רפרפו על אחד התלתלים וחשו במגעו המשיי והרך. היא לא השגיחה בכך. "את חושבת שאני נשמע כמו איזה ארון מגונדר כזה?"
הבעה כאובה חלפה על פניה. "לא כרגע. בעיקר כשאתה לא שם לב."

"את שואלת מאיפה באתי?" הוא כרך את התלתל סביב אצבעו והביט בעיניה. שערה היה רך כל כך, כמו משי טווי. וסמיך. איך ייראה פזור על כתפיה?

מחשבותיו נדרו במהירות. הוא רצה לטעום את העור הלבן כחלב, להחליק את לשונו על הקימור העירום של שדיה ועל הפטמות הוורודות הקשות. הזין שלו זע. היא היתה שקועה בהרהורים בראש מורכן, והוא הבחין בתחרת הוורידים העדינה שהשתרגה תחת עור צווארה. פיו נמלא רוק ומבטו התמקד בפעימת הדופק המשכרת של העורק הראשי שלה. שאר העולם כמו נצבע בשחור-לבן.

"שמעתי כמה תיאוריות," היא השיבה בקול שנדמה כי הגיע ממרחק רב. "שמעתי שברחת מהאינקוויזיציה בבתי הכלא של

קטלוניה החדשה, ששם נדבקת בוירוס הכמיהה. או שעמדת בראש ההתנגדות בצרפת כשהמהפכה ערפה את ראשיהם של בני אצולת כחולי הדם שם." היא התנשמה במהירות, והדבר הסגיר שהיא רחוקה משוויון הנפש שניסתה נימת קולה הקרירה והנוקשה לשוות לה. הדם פעם בוורידיה ודפק בקצב הלמות ליבה.

רוצה את זה... "על מה את חושבת?" הוא רכן לעברה ולחש לה.

"אין לך שום שאריות מבטא צרפתי או קטלני. אתה נשמע כאילו נולדת בביבים ואיכשהו למדת לחקות את האצולה." הונוריה הרימה את עיניה בדיוק ברגע זה והוא משך בתלתל שכרך סביב אצבעו. היא שלחה יד אל עורפה ואצבעותיה החליקו על שלו. עיניה התרחבו.

קח את זה, חשב בלייד. הסכין על צווארה, פוצעת אותה מספיק כדי להקיז מעט דם, פיו על עורה, הזרם הפתאומי, החם, של הדם בשפתיו כשבתחילה היא מתפתלת בזרועותיו ואז לאט-לאט נכנעת...

הוא עצם את עיניו. אנ'לא חיה.

ואז, קולו של וייקס, לוחש באוזנו. אתה כן. זוכר את השומרים? זוכר את הזקנה ההיא? זוכר את אמילי? הוא לעולם לא ישכח אותה. ושהאל יעזור לו אם כן ישכח – שיעזור לכולם.

הצלילים שבו ושטפו אותו. בלייד פקח את עיניו. העולם היה שוב מהומה של צבעים, לא הצללים הקודרים והקשים שראה כשהרעב כפה עצמו עליו. הוא חש את הרעב נסוג בלי שבא על סיפוקו.

"מה אתה עושה?" המילים גוועו על שפתיה למראה הבעת פניו.

הוא שחרר בעדינות את אצבעו מהתלתל. "השיער שלך רך כמו משי."

הוא כמעט צחק למראה הבלבול על פניה, כי ניכר שהיא חיפשה בדבריו משמעות נסתרת ולא מצאה.

"אני אודה לך אם תשמור את הידיים שלך לעצמך," אמרה לבסוף. "ואת המשפט הזה ביטאת בלי שום זכר לניב של השכונות."

בלייד שחזר בראשו את המילים שאמר. היא צדקה. הוא נשמע בדיוק כמו וייקרוס, עם הגיית התנועות הקשה והנוקשה והשריקה הקלה שליוותה עיצורים מסוימים. ההשוואה הרגיזה אותו. "צדקת. נולדתי בביכים, אבל לא תמיד הייתי חלאת רחוב."

"לא לזה התכוונתי."

"לא?" הוא נשען לאחור במושב בדיוק כשחלפו על פני מבנה הלבנים המוצק של אלדגייט ונכנסו ללב העיר, והסתיר את פניו מצמד חליפות מתכת שאיישו את השער. שתי המכוונות התנשאו לגובה של מעט יותר משני מטרים, את פלג גופן העליון כיסו לוחות מתכת מבריקים, ועליהם לוחות נוספים שנועדו להגן על מנגנוני הקיטור העדינים שהעניקו להן יכולת תנועה.

במרחק נצץ הצריח האדיר של מגדל השנהב. מאז ההפיכה בפרלמנט הפך האתר למוקד כוחה של האצולה, והמגדל הגבוה שציין אותו הזכיר לכול בידי מי נתונה השליטה בלונדון.

לא היה ולו מקום אחד בעיר שאפשר להימלט בו ממראה המגדל. אפילו לא בגרועים שבבתי הבושת.

"היית פעם בפנים?" שאלה הונוריה, שעקבה אחר מבטו.

"פעם אחת." הוא הסב את מבטו. "שטפתי את הרצפה שלו

בדם."

היא הישירה אליו מבט באחת.

"הכבודם לא אוהבים שכחולי דם לא חוקיים מסתוכבים להם בסביבה. שתדעי שאני הכרתי רק את המקום שמחזיקים בו פושעים. הייתי שם כמה חודשים, נרקבתי בחושך ואז שחררתי ת'צמי משם. הם רדפו אחריי, אבל אני שכנעתי אותם שעדיף להם לעזוב אותי. התגלגלתי לצ'אפל ונשארתי שמה."

"אז זה חכם לדעתך?" שאלה הונוריה. "להיכנס לעיר?"

"למה מי יעצור אותי?"

היא הביטה בו בספקנות.

בלייד צחק. "יש להם דברים טובים יותר לעשות מאשר לדאוג שאני לא ייכנס. הם עסוקים מדי בלדקור אחד את השני בגב ולעשות כאילו זה בכלל לא הם."

"נראה לי," אמרה, "שאתה נהנה לשחק איתם בחתול ועכבר.

להראות להם שאתה יכול ללכת לאן שתרצה, מתי שתרצה."

"יכוליות." הוא חייך. "בכל זאת יש בי קצת דם כחול."

"מניפולציות הן לא תסמין של המחלה," היא השיבה בטון

מדוד. "אלא ביטוי לטבעו של הפרט."

"כמעט כל מוצץ דם שפגשתי היה מוכר את אימאשלו בשביל

להשיג קצת. ומאיפה לך מה הכמיהה עושה או לא עושה?" הוא

בחן את סביבותיהם כאילו שאל שאלה סתמית. "את פגשת פעם

כחול-דם?"

"לא," השיבה לו. "אבל קראתי הרבה מאוד על המחלה."

שקרנית. בלייד חייך לעצמו. יום אחד היא תשפוך באוזניו

את כל סודותיה. אם למד ולו דבר אחד בחצי המאה של חיו,

היה זה סבלנות.

הריקשה עצרה והנהג הצעיר הרים את המעצור. "הגענו,

אדוני. האייל הלבן."

בלייד זינק מהריקשה והסתובב כדי להושיט להונוריה את

ידו. היא מצמצה והוא הבין שהחמיצה את התנועה. "חם בפנים

והאוכל טוב." הוא חייך אליה חיוך מרגיע. "בכל אופן, ככה שמעתי."

היא לא רצתה לאחוזו בידו. אבל חצאיותיה הארוכות הקשו עליה לקפוץ מהריקשה בלי להסתכן במעידה. חמימות אצבעותיה היתה משכרת מעט. זה הדבר שחסר לו יותר מכול: הוא תיעב את הלחות הקרירה של עורו. לפעמים תהה אם המגע בו דומה למגע באחד מרחפני המתכת הקרים של האצולה. האם המגע עורר בהונוריה סלידה? היו בעבר נשים שהתרחקו ממנו.

בלי להמתין לתשובה הוא אחז במותניה וייצב אותה על רגליה. היא בקושי הגיעה לכתפיו, והיתה לו הרגשה שמתחת לבד החצאיות הארוכות מסתתר עוד משהו מלבד גופה. "תחכה פה," אמר לנהג הריקשה וזרק לו מטבע.

הנער השפיל מבט בהפתעה. "כן, אדוני. תודה, אדוני." הונוריה הביטה בחמשת השילינגים נעלמים ובנער גורר אחריו את הריקשה למקום שבו לא תפריע לתנועה. "זה הרכה יותר ממה שהגיע לו."

"כן." בלייד משך בכתפיו ואז הניח את ידו בשיפולי גבה. "אחרייך, גבירתי."

האייל הלבן היה חבוי בין שני בניינים. זה היה ככל הנראה לטובה כי הגג היה עקום ונשען כשיכור על הבניין שלימינו, כאילו זה הדבר היחיד שמונע ממנו ליפול. מנורת גז האירה את שלט האצולה שנתלה מעל הדלת ונצצה בזוגיות החלונות שבכניסה.

בפנים שררה מהומה מוחלטת. הקיר היה מעוטר בתגליפי עץ בגובה נמוך, ותאי ישיבה מרופדים בעור ירוק הציעו שמץ של פרטיות. מעל לבר נתלה תבליט ארד שהושחר במרוצת השנים מעשן התנור העצום שניצב בפינה, ובו אייל נמלט מציידים.

הונוריה עצרה במקומה וכלייד כמעט התנגש בה. חום גופה

קרן אליו במרווח הקל שביניהם. הוא גמע אותו. חם כל כך. מלא חיים. הוא רצה לשקוע בה, לטבוע בחומה. אבל אז היא התקדמה שוב, לעבר תא צר ליד החלון.

בלייד לכד את מבטה של המלצרית והניד בראשו. האישה הסמיקה כולה עד לצווארה, והוא עצר והתבונן בדם המציף את עורה החיוור. לרגע דעכו הצבעים סביבו והוא נותר שוב בעולם שכולו אפור. זה הספיק כדי שיתנער ויתקדם בעקבות הונוריה.

היא הרימה גבה אחת. "ראית משהו שמצא חן בעיניך?" הוא צנח במושב מולה, וברכיהם התנגשו אלה באלה. המלצרית הדשנה התקדמה לעברם בהליכה ברווית ושדיה איימו לגלוש ממחשוף שמלתה. היא היתה כל מה שהונוריה לא היתה: שופעת חמוקיים בשרניים, שערה הבוהק מעיד על ארוחות סדירות ובריאות טובה.

"כן," השיב לה והביט בשפתיה מתהדקות. האם היתה זו קנאה בעיניה? או שמא אדישות קרירה? איתה הוא פשוט לא ידע, והדבר שיגע אותו. הונוריה יכלה לנצח ללא קושי גם רמאי קלפים.

"טוב, אני לא רוצה להפריע לך," אמרה.
"כבר אכלתי," השיב לה. הוא רכן לפנים. "את יודעת מה אני רואה כשאני מסתכל עליה?"

"אישה צעירה ויפה שיכלה להיות מאושרת ביותר איתך. להבדיל מנשים אחרות מסוימות."
"כן?" הוא הביט שוב במלצרית. "יכול להיות שהיא מספיק יפה. לא שמתי לב."

הונוריה נחרה בבוז. ואז נחרדה מנימוסיה הירודים.
"אני רואה דם. מציף את הגרון שלה, זורם לה בוורידים. העור שלה מספיק חיוור שאני יראה אותם, כמעט כחולים ממתחת. כמו מפה שאומרת לי לאן ללכת."

"אה."

"אבל אני לא מתעסק עם זרים," אמר ונשען לאחור. "כשראיתי בפעם הראשונה את הלורדים של האצולה, עם כל השפחות־דם והעבדי־דם שלהם, זה נראה לי ברברי. עכשיו אני מבין למה יש להם עבדים. יותר בטוח לשתות מעבד. הם יודעים למה לצפות ומה אסור לעשות כשאני מת מרעב. אני בתמורה דואג שהם יאכלו טוב ונותן להם מקום לגור ומספיק כסף בשביל שיחיו איך שמתחשק להם. זה מתאים להם וזה מתאים גם לי."

"טיעון משכנע ביותר. אתה אומר את זה להם, או שהם חופשיים להחליט בעצמם?" לחייה האדימו.

"בחיים לא לקחתי אף אחת שלא רצתה. אין לך מה לדאוג מזה. רק אם תרצי, מותק. את רק צריכה לבקש."

פניה של הונוריה החווירו והיא ניסתה לקום על רגליה. הוא תפס בחצאיותיה ולא הניח לה לזוז.

"יום אחד את תתחנני שאני אקח אותך," לחש לה.

"כשהגיהנום יקפא," היא השיבה.

המלצרית הגיעה. "אדוני?" שאלה בהיסוס.

"לעזאזל עם הגאווה שלך." הוא הרפה מחצאיותיה של

הונוריה. "מה מנת היום?" שאל את המלצרית.

"נזיד כבש עם לחם ושומן בקר."

בלייד הישיר אליה מבט. "רוצה?"

"אני לא רוצה ממך שום דבר." לראשונה, הרוגע שעל פניה

נעלם. הוא שם לב שעיניה מבריקות מדמעות, ואז היא הפנתה

את ראשה בזמן ששקעה שוב במושב, והשתלטה עליהן.

"קערת נזיד," אמר למלצרית. "ופעמיים אייל."

"לא!"

הוא התעלם ממחאתה של הונוריה והנהן למלצרית.

"מנוול שכמוך." הונוריה החלה לחטט בארנק המטבעות שלה.

בלייד אחז בידה. "הערב על חשבוני."
"לא."

"תיקחי מפה את הכסף המחורבן שלך."
היא הטיחה חופן שילינגים על השולחן ביניהם. "אני לא אהיה זונה שלך. אני לא אהיה חייבת לך שום דבר."
הוא נהם ותפס את ידה, משטח אותה היישר מעל לשילינגים הקרים. "הדבר היחיד שאני רוצה ממך זה שתדברי איתי. קצת שיחה נחמדה בארוחה. כדי שאני ישמע איך שאת אומרת דברים." הוא הבזיק לעברה חיוך. "שיעור ראשון שלי."
הוא הדף לעברה את ידה ואת השילינגים שתחתיה. הונוריה השפילה ראשונה את מבטה. הוא ידע מה היא חושבת. היא לא יכלה להרשות לעצמה את הארוחה, אבל גם לא היתה מוכנה שישלם עליה. הפיכת הדבר לעסקה אפשרה לה לשמור על מראית עין כלשהי של גאווה.

המלצרית שבה עם שני ספלים מקציפים מלאים באייל. הונוריה הסמיקה ומשכה את ידה, עם השילינגים שתחתיה. אצבעותיו עדיין הרגישו את חומה, כאילו גנב משהו ממנו לעצמו. הוא חיכך אותן זו בזו וחש בשאריות על עורו.
"טוב, מאיפה את?" שאל אותה. "את צצת פתאום לפני חצי שנה משומקום. אף קרוב לא ביקר אותך. אין לך לא חברים, לא מחזרים. כאילו באת משומקום."

שפתיה התהדקו מעט. היא היתה טובה. ממש ג'ק-מסתתרת בקופסה מזויין. הוא לגם מהאייל ואילץ את עצמו לבלוע. אם יתרכז, אולי יצליח להתמודד עם הספל כולו, אבל רוב הזמן לא היה לו צורך במזון או במשקה. ואף על פי כן, לפעמים חסר לו טעמים של דברים.

"אוקספורד", השיבה. "אבא שלי היה פרופסור. אני לימדתי את הצעירות המקומיות וסייעתי להן בליטושים האחרונים."

"אז מה קרה? איך התגלגלת לפה, לאיסט אנד?"

הבהוב של דבר־מה אמיתי, דבר־מה כואב, חלף בעיניה. "הוא מת. הבית נמכר ולא היה לנו איפה לגור. היה לי דודן בלונדון, אבל זה לא הסתדר. התחלתי לעבוד אצל מר מייסי, אבל השכר לא הספיק כדי לאפשר לנו מגורים בעיר, ולא מצא חן בעיני להיות תחת מדרך רגלה של האצולה."

"מה יש לך נגדם? היתה לך פעם בעיה איתם?"

"לא." היסוס קל. "אבל כולם מדברים עליהם, ועל פי מה ששמעתי, הייתי מעדיפה להימנע מהם."

לרגע אחד היא כבר כמעט נרגעה. ואז הגיע נזיד בשר הכבש. בלייד פרש את זרועותיו על גבי משענת המושב והביט בה לוטשת מבט במנה, כאילו מעולם לא אכלה בחייה... ועכשיו מצאה פתאום זכוב מת בקערה.

"נסי את המזלג," המליץ לה. "הרבה יותר קל מאשר לנסות לאכול את זה רק בעיניים."

הוא חייך שוב נוכח המבט הזועם ששלחה אליו. אבל היא נטלה את המזלג והחלה לבצוע חתיכות עדינות של לחם. בלייד הסיט את מבטו, התענג על קרקוש הסכו"ם ועל ניחוחם המשכר של נזיד הכבש ושל האַייל. כשעצם את עיניו הוא כמעט היה מסוגל להריח אותה, את ניחוח האישה העדין שעמד באוויר מתחת לריחו המתובל של הנזיד, כמו תווי בסיס ארומטיים. לו עצמו לא היה שום ניחוח שהיה יכול להוסיף, להוציא מעט השמן ששימש אותו להשחזת הלהבים שלו והסבון שבו כיבסו את בגדיו.

לכחול־דם אין ריח משלו. ואין לו חום. לפעמים הרגיש כאילו הוא הופך אט־אט לשיש, נטול כל סממנים אנושיים שמקיפים אותו. עד שלא נותר עוד דבר, מלבד הרעב.

משהו תפס את אוזנו – רשרוש נייר שעווה. הוא התמקד

בהונוריה במבט של נץ, אבל היא טבלה שוב את המזלג בקערת הנזיד. הלחם נעלם. מהר מדי, יחסית לחתיכות הקטנות שבצעה.

עכשיו הוא גם הריח חזיר. "שאני ימות, את חתיכת בחורה עקשנית."

היא הרימה אליו מבט מופתע. "סליחה?"
"השאריות של הפשטידת חזיר בכיס שלך, והלחם." הוא הניד בראשו לשלילה. "בסדר, תיתני אותם, אפילו שברור שאת יותר צריכה את זה."

"אחי ואחותי בבית, ושואלים את עצמם איפה אני," אמרה. "המעט שאני יכולה לעשות זה להביא להם משהו מזה. אני לא יכולה לאכול את כל זה." היא הניחה את המזלג. בנזיד כמעט ולא נגעה. "אני לא יכולה להכניס יותר אף פירור."

המבט שנעצה בקערה, המיאון שבעיניה. הוא האמין לה. היא מרעיבה את עצמה זמן רב כל כך, עד שגם התיאבון שלה הפך לתיאבון של ציפור.

"בפעם הבאה זה יעלה לך," אמר.
סנטרה של הונוריה הזדקק. "לא תהיה הפעם הבאה. הסכמתי לשלושה שיעורים בשבוע. לא יותר. לא פחות."

הוא רכן לפנים ושאף את ריחה. "נראה."
"לא. אנחנו ל-"

דלת האייל הלבן נפתחה בחבטה. בלייד זינק על רגליו ואולר צץ בכף ידו לפני שהבחין שזהו ויל. הבחור הצעיר התנשם בכבודות, כמו אחרי ריצה.

"גופות. שתיים," אמר ויל. "קרועות ומנוקזות, כאילו איזה כחול-דם ארוך איבד את זה באמצע פיקל רואד."
הונוריה זקפה את ראשה באחת והלבינה כרוח רפאים. "זה הרחוב שלי!"

פרק 4

”אל תתקרבי,“ ציווה בלייד.

הונוריה העיפה מבט אחד בהמון ונחפזה בעקבותיו. הם היו במרחק שלושה בתים מהדירה הקטנה ששכרה. לא היה שום סיכוי שתישאר מאחור.

בלייד נדחק בין קהל האנשים לפניו, ובגופו רבה העוצמה פילס להם נתיב בנחיל הסקרנים לוטשי המבטים. הונוריה דידתה אחריו. אנשים נעצו בהם מבטים – עד שראו מיהו שנדחף קדימה. או־אז התפנה הנתיב בדרך פלא ואדון השכונות מצא את עצמו בעין הסערה. המוניטין שלו בתור השטן מווייטצ'אפל היה כנראה יעיל ביותר במצבים מסוימים.

על אבני המרצפת נראו נתזי דם, נוצצים בשחור באור הירח. אחד הצופים מצא אבוקה והאור הפלואורסצנטי הבוהק הדגיש את הכתמים הארגמניים הבורקים ליד מגפיו של בלייד.

הונוריה התאמצה לשלוט בעצמה. היא כבר ראתה דם בעבר. בבקבוקונים ובמבחנות במעבדה של אביה או בדוגמיות שלקחה מצ'רלי כדי לנטר את רמות הווירוס בגופו. לא ככה, כשהוא

מרוח על המרצפות כאילו מישהו העביר שם מברשת צבע בתנועות מוגזמות והתזו ממנה טיפות לכל עבר. מראה שתי הגופות השרועות בתנוחות מחרידות על הקרקע נראה באור הלכנה כמעט ראוותני. כמו בתעלול של הגורל, דווקא הערב האזור הזה בלונדון היה נקי מהערפילים שכמעט תמיד כיסו בו את הקרקע.

בלייד הסתובב וגילה שהיא ממש מאחוריו. "אמרתי לך לא להתקרב." הוא הביט סביב בקהל. "לכו מפה. ראיתם את זה. עכשיו עופו מכאן."

הסקרנים התפזרו, מתלחששים ביניהם. הגבר החסון שמצא אותם ב"לב הלבן" כרע לצידו של בלייד ובחן את הזירה בעיני ענבר בווערות. באזור הסתובבו שני גברים נוספים שהקעקועים על פרקי ידיהם העידו שהם מאנשיו של בלייד. לגולגולתו של אחד מהם הוברג כובע פלדה ואת כף ידו השמאלית החליף קרס אדיר. השני קרץ לה בחיוך ממזרי.

"נלי המשספת הזעיקה אותנו," אמר האיש שבלייד קרא לו ויל. "או'שיי שלח אותי להביא אותך והגיע להנה בשביל לפנות את הרחוב."

הגבוה, זה שקרץ לה, ירק הצידה. "האוכלי נבלות הארורים האלה התנפלו עליי לפני שהספקתי להשתיק את הסיפור." קולו התנגן במקצב אירי מודגש.

"מי אלה?" בלייד כרע על הקרקע, קצות אצבעותיו צמודות אלו לאלו ועיניו בוהות בגופות במבט רושף. הוא לא התקרב אליהן עוד, והיא הבחינה שפניו שוב התכסו בהבעה ההיא. זאת שהרטיטה את נחיריו והרחיבה את אישוניו עד שכיסו את קשתיות העיניים.

הזירה היתה מזעזעת, אבל נראה שהוא אוהב את זה. או לפחות את הריח.

הונוריה נרעדה. מבטה נשלח במורד הרחוב עד לבית הקטן,
שבחלונו בהק האור.

"לפי הריח, זה ג'ם בארט מבריק לייזן ואח שלו, טום," אמר
ויל.

"אלוהים," קילל או'שיי. "הוא עשה עליהם חתכת עבודה.
אפילו האימא שלהם לא היתה מזהה אותם."
בלייד הושיט יד ונגע בטיפת דם. "את זה לא עשה שום דבר
אנושי."

"כן." הסכים ויל. "קרע להם את הצורה. בכל מקרה, זה
התחיל מהצוואר. רוב האירוע הם לא היו בהכרה."
"אתה כחול-הדם היחיד באזור הזה," אמר או'שיי. "ואתה לא
היית מאבד שליטה ככה."

הונוריה הרגישה שהיא קופאת במקומה. זה התחיל בבטן ואז
הזדחל מעלה והסתחרר בתוכה. פיה נמלא טעם מר. הו, אלוהים.
לנה!

היא פתחה בריצה.

בלייד הדביק אותה בדלת הדירה, וגרר אותה משם
בזרועותיו.

"לא! תעזוב אותי!" היא הלמה בחזהו. "אני חייבת..." היא
לא היתה מסוגלת לדבר. בגרונה עלה גרגור, קול של כאב שאין
לו מילים.

"תני לי להיכנס ראשון, מותק." קולו וידיה היו עדינים, אבל
הוא שלט בה בקלות שבה היה שולט בציפור שמרפרפת בכנפיה
בכף ידו. "פשוט תני לי לוודא שבטוח להיכנס לשם."

היא קרסה על חזהו וחשה בהלמות ליבו האיטית, הלא-
אנושית, תחת לחייה. גופו היה קשה, מוצק. מנחם במפתיע.
"לא," אמרה בחולשה. "לא. אתה לא יכול." כי אם הוא ימצא
את צ'רלי, הוא יהרוג אותו.

"הונור?" קראה לנה מעברה האחר של הדלת.
באותו רגע בחרו ברכיה לקרוס תחתיה. "לנה?" זרועותיו
התהדקו סביבה והצמידו אותה אליו, והוא זמזם בשקט באוזנה.
הדלת נפתחה. לנה הציצה החוצה ואצבעותיה רעדו. הונוריה
הדפה מעליה את בלייד ומשכה את אחותה המבוהלת לחיבוק.
"חשבתי שאולי זה היה... שאת..." הונוריה טמנה את פניה
בשערה של לנה ושאפה עמוק את הריח המתוק והמוכר. בטוחה.
לנה בטוחה.

"שמעתי אותם צועקים, אבל לא העזתי לצאת החוצה." לנה
בלעה את רוקה.
"צ'רלי?"

לנה הביטה אל בלייד מאחוריה. "הוא עדיין במיטה. השארתי
את הדלת נעולה."

"טוב מאוד. פעלת נכון." ברכיה עדיין רעדו. אבל צ'רלי
עדיין היה במיטה ולנה היתה... ואז הכול שקע בתוכה. אחיה
לא איבד שליטה ולא השתנה.

כלומר, כחול-דם אחר מסתובב בווייטצ'אפל.
צמרמורת קפואה עברה בגווה. אבל אם וייקס היה מוצא
אותם, הוא היה לוקח את לנה ואת צ'רלי והופך את הבית כולו
בחיפוש אחר היומן שהכיל את סודותיו של אביה.
ראולי לא היה עושה זאת?

זה בדיוק משחק מהסוג שווייקס אהב לשחק. חתול ועכבר.
להתל בה. להשאיר צמד גופות מפורקות ברחוב, רק כדי להראות
שהוא יכול. שאין מקום שבו תהיה בטוחה מפניו.
את שום דבר, הוא לחש פעם באוזנה. יכולתי לבעול אותך
כאן ועכשיו, ואת לא היית יכולה לעשות שום דבר לעצור
בעדי.

אבל הוא לא עשה זאת, כי הוא נהנה בהרכה לראות אותה

חיה בפרד. ברגע שיכניע אותה, המשחק יחדל לעניין אותו. מה תוכל לעשות? לברוח? אבל לאן? ואיך תיקח עכשיו את צ'רלי מכאן, כשהוא חולה כל כך? איפה תמצא עכשיו עוד משרה מכובדת?
 "בלייד?" קרא מישהו, וקולו טלטל והחזיר אותה לקרקע המציאות.

בכל האימה שתקפה אותה, היא שכחה ממנו. ובלייד היה מסוכן לא פחות מווייקרס, ואולי יותר. כשנפנתה אליו היא ראתה שהוא מתבונן בה, שעון בגבו על המעקה בדרכו האגבית. מעיל העור שלו עדיין כיסה את כתפיה והוא לבש רק חולצה לבנה ומותנייה שחורה מקטיפה. בניגוד לרצונה, בניגוד לכול, היא לא יכלה שלא להיזכר כעת כמה נעימה היתה אותה מותנייה כשעטף אותה בזרועותיו.

היא פרצה בצחוק. היא משתגעת. ברגע כזה, זה מה שעובר לה בראש.

בלייד הרים יד והשתיק את או'שיי באחת. מבטו פגש במבטה והיא הרגישה כאילו היא צונחת אל תוך באר ללא קרקעית, שגופה נוטה אליו והיא לא מסוגלת להתיק את עיניה מעיניו.
 "הכול בסדר?" שאל בשקט.

היא הנהנה ולפתה חזק את ידה של לנה. "הכול בסדר." זו היתה לחישה. כפות ידיה עקצצו כאילו היו רעבות למגעו.
 "אני יראה אותך מחר בערב," אמר לה. "אל תצאו עד הבוקר. אני ידאג שוויל ישמור עליכם, ליתר ביטחון."

הוא הסב את מבטו. הקסם פג והונוריה מצמצה ושאפה עמוק. היא הרגישה שמהו חשוב אירע, משהו שראשה עדיין לא הצליח לפענח. ואז הוא הסתובב וחזר לעבר הגופות.

"הונור," לחשה לנה. "האיש ההוא קרא לו בלייד הרגע. זה לא הבלייד, נכון? לאן הלכתם?"

הונוריה אחזה בידה של אחותה והתכוננה בבלייד יורד לאיטו במדרגות. "הוא לקח אותי לאכול." גשם החל לרדת, טפטוף קל שרק לחלח מעט את האוויר. במרחק כרע בלייד מעל לצמד הגופות ובחן אותן עם השלישייה שלצידו. "לא ברור לי למה." "הוא לא מוצא חן בעיניי," אמרה לנה. "לא כדאי לך לפגוש אותו יותר."

הונוריה הסתובבה וסגרה אחריהן את הדלת. עיניה צרבו מעייפות. הערב תצליח להכניס רק מעט תיקונים. היא נזקקה נואשות לשינה.

"אין לי ברירה. הוא המגן החדש שלנו."

בלייד כרע ברחוב כמו פסל ובחן את תבנית כתמי הדם. או'שיי העביר את משקלו מרגל לרגל בחוסר סבלנות, אבל ויל ואיש פח פשוט הביטו בו והניחו לו לעשות את מה שהיה צריך לעשות. הוא עצם את עיניו והניח לדממת הרחוב לחלחל לגופו. קולות וריחות קלים החלו לעוט עליו. לחישות מבתים סמוכים. כלב במרחק כמה רחובות, נרדף על ידי חבורת ילדי רחוב. ילד קטן משתעל. צחנת דג מטוגן מהבית הקרוב ביותר אליהם. הוא התעלם מכל אלה וצלל עמוק יותר. ליבו של ויל הלם בחוזקה במקצב מקוטע. בוורידיו של או'שיי זרמה התרגשות. הוא היה נכון לקרב או לציד. ההתרגשות נותרה על עורו כמו ריח חריף. נשימותיו של איש פח שרקו בריאות הברזל שלו. ומתחת לכל אלה היה ריחו הקלוש והרקוב של כחול-דם שאיכר את דרכו.

שאלוהים ירחם. בלייד קפא. הוא מעולם לא נתקל בריח הזה בעבר – אלא רק ברגע ההוא, מוקדם יותר באותו ערב –

אבל ידע מייד מהו. הוא היה צריך להקשיב לאינסטינקטים שלו. היצור הארור הזה עקב אחריו.

"בואו נצוד כבר את הבן־אלף העלוב הזה," אמר או'שיי. "אם אנחנו ממשיכים לחכות נאבד את העקבות."
 בלייד הרים יד. ופקח את עיניו. "לא. אף אחד לא הולך לשום מקום."

ליבו החל לפעום מהר יותר. מילה אחת על זה, והשכונה כולה תתפוצץ כמו קן נמלים שהפרו את שלוותו, ואנשים יהרגו זה את זה בניסיון להימלט ממנה במהירות. בינתיים, כחול־דם זה עתה רצח שניים בשטחו של בלייד. בינתיים, זה רק משחק בינו לבין האצולה. כולם יחכו לראות מי האחרון שיישאר עומד. אנשים ישימו על זה כסף אצל וייטי ויתווכחו מה ישתנה אם האצולה תחתוך לו את הגרון ותשתלט על השכונה.

"אנחנו במשמרות כפולות." עד שהמפלצת תיתפס. או ש...
 "ויל, אתה ואו'שיי תתצפתו הלילה על בית משפחת טוד. תשמרו על הגב שלכם."

"תהיה לנו תגבורת כזוהי יתחיל להיות מלוכלך?" שאל או'שיי.

בלייד קם על רגליו וניער את האבק ממכנסיו. "אנחנו מתצפתים על הבית רק בלילה. כשהשמש עולה, אתם יכולים ללכת לישון."

כי בשעות היום אין צורך לשמור על השכונה. היצור – כחול־הדם שאיבד את דרכו – לא יהיה מסוגל לסבול אור שמש ישיר. הוא ירד למחתרת, ואז בלייד יצוד אותו.

"איש פת, אתה איתי. הגיע הזמן לאסוף את החיילים, להתכונן לציד עם שחר."

"מה אנחנו צדים, בלייד?" שאל ויל. אפו התקמט בסלידה. גם הוא הריח את זה. הוא פשוט לא ידע מה זה.

בלייד השתהה לרגע. בהלה אף פעם לא מועילה. אבל לשלוח את הבחורים להתמודד עם משהו שהם לא מוכנים לקראתו – יהיה כמו לשלוח אותם למשימת התאבדות.

“ערפד, ” השיב. “אבל תשמרו על הפה או שתהיה לנו פה גם מהומה על הראש.”

לרכישת הספר המלא לחצי כאן